رومیة

PS

زیری واوری: په الله قسم مونږ به کله هم د خپل جهاد څخه دمه ونکړو مگر د رومیه د زیتون د ونو لاندې
– ابو حمزه المهاجر ﷻ

ذوالحجه ١٤٣٧ هـ
١ گڼه

سر یزه

پاڅئ او په هغه څه مړه شئ چې ستاسو ورونه پرې مړه شول
٤

مقا لې

زما د امت یوه ډله به همیشه وي چې د الله تعالی په دین به جنګیږي
٦

د اسلام دین او د مسلمانانو ټولی - 1 ټوک
٨

سمبولونه که بتان؟ - 1 ټوک
١٦

د مظالمو د څارنې د مرکزي دفتر د امیر سره مرکه
٢٠

د ذو الحجې لمړی لسیزه او پکې ثابت عبادتونه
٢٤

ای د ښځو ټولیه تاسو صدقې ورکړئ
٢٨

ناکاره ملایان، لعنتیان دي غضب پرې شوی
٣٢

خبر و نه

د اسلامي دولت د مهمو پوځي عملیاتو خبرونه

الحیاة
خپرندویه اداره

د پښتو ژبې وروستنی ویډیوګانې

د بندي مهاجرو خويندو د انتقام غزا

الفرات ولايت

د خپل دولت ننګه وکړئ

الخير ولايت

د جنګ اراده

الأنبار ولايت

ژر دی چې الله تعالی به له دوی څخه ستاسو ساتنه وکړي

الفرات ولايت

د اسلامي دولت د رسمي وياند الشيخ

أبي محمد العدناني

شهادت

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين، والصلاة والسلام على نبينا محمد وآله وصحبه اجمعين، وبعد:
الله تعالى فرمايي: (إِن يَمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ* وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَمْحَقَ الْكَافِرِينَ* أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّابِرِينَ)[آل عمران:142/140]

ترجمه: كه تاسو ته چيرته زخم ورسي نو دغه (كافر) قوم ته هم مخکې د دې په څېرزخم رسيدلى وو، دغه ورځې دي چې مونږيې د خلكوپه مينځ كې اړووراړوواود دې لپاره چې الله تعالى مؤمنان معلوم كړي اوبل د دې لپاره چې الله تعالى ستاسوڅخه شهيدان ونيسي او الله تعالى مينه نه كوي د ظالمانو سره اوبل د دې لپاره چې الله تعالى مؤمنان پاک كړي اوكافران هلاک كړي، آيا تاسوگمان كوئ چې جنت ته به داخل شئ! اولا تر اوسه الله تعالى ندي معلوم كړى هغه خلک چې جهاد كوي او نه هغه خلک چې صبر كوي.

د يو لوى جهادي سفر څخه وروسته چې د قربانۍ او د كفارو او د هغوى د ډلو مخې ته د خنډ كيدوڅخه ډک وو، زمونږ نازولى شاسوار ابو محمد العدناني الشامي د ژوند د سپرلي څخه پلى او د شهيدانو د كاروان سره يوځاى شو، هغه كاروان چې جهاد او د الله تعالى په امر صبر كول د هغوى كار دى، هغه خلک چې د الله تعالى د دښمن په وړاندې كلک ولاړ دي او د اسلام په سنگرونو كې رباط كوي، هغوى په حق مضبوط ولاړ دي، دعوت كوي او مرگى يې انتظار باسي.
شيخ ابومحمد العدناني–تقبله الله- هغه وخت شهيد شو چې په حلب كې يې د عسكري عملياتو څخه څارنه كوله(إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ)، الله تعالى دې الشيخ الحسيني القرشي په شهيدانو كې قبول كړي او د پيغمبرانو، صديقينو، شهيدانو او نيكانو خلكو سره دې يوځاى پراخه جنتونه وركړي او څه خايسته ملگرتوب دى، د الله تعالى نه سوال كوو چې مونږ ته پدې مصيب كې اجر او پناه راكړي اولدې په نتيجه كې راته خيرراكړي، او شيخ –تقبله الله- ته په هغه څه عزت وركړي چې هغه يې هميشه ارزو كوله؛ هغه په شهيدانو كې قبول كړي او هغه له پراخه اجراو ثواب وركړي او د هغه خپلوانو او ورونو ته تسلي وركړي.

مونږ دلته ټول كفري ملت او د صليب بيرغ نيوونكو، چټلو بزدلانو ته د هغه څه زيرى وركوو چې د هغوى ملاگانې به ماتې كړي، ځكه په اسلامي دولت كې اوس يو داسې نسل پيدا شوى چې په عزت او غيرت يې تربيت شوى، هيڅ ډول ذلت نه قبلوي، مرگ سره داسې مينه لري لكه كفار او مرتدين چې ژوند سره مينه لري، داسې نسل چې دنيا ته يې طلاق وركړي او د الله تعالى په وعدو او آخرت كې يې فكر دى، د شيخانو وينې او مړينه به په هغوى كې نور هم د جهاد په لاركلكيدل او دغې هوډ پيدا كړي او هم به د كفارو سره په سختۍ خورا زيات مضبوط شي-باذن الله.

پاڅئ او په هغه څه مړه شئ چې ستاسو ورونه پرې مړه شول

باطل پرسته همېشه پدې کوښښ کې وي چې د یو نیک انسان د مرګ او یا د اسلام د دښمنانو (مشرکینو او مرتدینو) په لاس د وژنې څخه لویه خبره جوړه کړي او د موحدینو د ماتې لپاره یې زېرى وګرځوي، لیکن دغه احمقان پدې نه پوهیږي چې الله تعالی د هر نفس لپاره د اسمانونو او زمکې له پیدایښت څخه مخکې یوه نیټه مقرره کړې، الله تعالی فرمايي:(فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ)[اعراف:۳۴] ژباړه: کله یې چې نیټه راشي، نو نه یو ساعت وروسته کیږي او نه مخکې کیږي.

بیا په دې قدري حکم کې ټول خلک سره برابر دي، که هغه نبي دی، که ولي او که تقوا دار دی، بل خوا ته که کافر دی، که ظالم او که بدبخته.

دغه احمقان پدې نه پوهیږي چې الله تعالی خپل دین پخپله ساتي او دا دین به د همیشه لپاره قایم وي، د هیڅا مرګ پرې اثر نشي کولای، که چیرته پرې د کوم انسان مرګ اثر کولای شوای, نو د رسول الله صلی الله علیه وسلم او صحابه کرامو مرګ به پرې اثر کړی وی، ځکه خو د هغوی نه وروسته دغه دین قایم پاتې شو، بلکې د الله تعالی په ساتنه او د دین د خدمت لپاره نیکان بندګان تابع کولو سره نور هم دا دین واکمن او په ځمکه کې خپور شو، داسې خلک ورته الله تعالی پیدا کړل چې په اړه یې فرمايي:(يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ)[المائده:۵۴] ژباړه: الله تعالی د هغوی سره محبت کوي او هغوی د الله تعالی سره محبت کوي د مؤمنانو په مخکې عاجزي او تواضع کونکي او په کافرانو زورور وي، د الله تعالی په لاره کې جهاد کوي او د هیڅا د ملامتیا څخه نه به ویریږي.

لیکن بالعکس کوم چې د الله والا خلک دي، د الله تعالی څخه په سمه توګه ویریږي او د هغه په سمه توګه بندګي کوي نو هغوی د داسې مړینې په وخت خپلو ورونو ته د هغه څه تذکره او یاداښت کوي کوم چې ابوبکر رضي

الله عنه صحابه کرامو ته کړی و چې وېې فرمايل:(ألا مَنْ كَانَ يَعْبُدُ مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَإِنَّ مُحَمَّدًا قَدْ مَاتَ، وَمَنْ كَانَ يَعْبُدُ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ حَيٌّ لاَ يَمُوتُ)، خبردار! چاچې د محمد صلی الله علیه وسلم بندګي کوله محمد صلی الله علیه وسلم مړ شو او چاچې د الله تعالی بندګي کوله نو الله تعالی همیشه ژوندی دی مرګ پرې نه راځي.

د الله تعالی دلاري سنګري مجاهدين- کوم چې د الله تعالی په مخلوق کې خاص خلک دي او الله تعالی په خپلو بندګانو پدې خاطر غوره کړي دي چې شهيدان ترې واخلي او پرې ښه امتحان وکړي- نو دغه ډول مؤمن مجاهدين د خپلو هغو مشرانو په مړينه چې د دوی مخې ته به يې د جنګ لمبو ته دانګل او د خپل دين په لاره کې به يې د مرګ کومي کې لوبې کولې، د داسې مشرانو په مرګ غازي مجاهد نور هم تکړه کيږي ثابت قدمه کيږي او د الله تعالی په دښمنانو د يرغل لپاره نور هم پياوړی کيږي، دغه غازي بيا د انس بن النضر رضي الله عنه په څېر کار او وينا کوي: کله چې هغه د احد په ورځ د صحابه کرامو خواته راغی، هغوی د مشرکينو په هغه دعوا ډېر ستومانه وو چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم د مرګ په اړه يې کوله، نو انس بن النضر ورته وويل: دلته د څه لپاره ناست يئ؟ هغوی وويل: رسول الله صلی الله علیه وسلم ووژل شو.

انس بن النضر رضي الله عنه ورته وويل: نو تاسو د رسول الله صلی الله علیه وسلم نه وروسته په ژوند څه کوئ؟ پاڅې او په هغه څه ځان ووژنئ چې رسول الله صلی الله علیه وسلم پرې مړ شوی، بيا د مشرکينو په لور ولاړ او تر هغې وجنګيده چې ووژل شو.

او دا په هره زمانه او هر ځای کې د الله تعالی سنت دي چې کله يو نسل ولاړ شي، نو بل داسې نسل راشي چې د توحيد بيرغ يې پورته کړی وي او د شرک او مشرکينو پر خلاف د اسلام د تل پاتې جګړې منځته وردانګي او هر يو يې دغه شعار زمزمه کوي چې: پاڅئ په هغه څه مړه شئ چې ستاسو هغه ورونه پرې مړه شول چې په ايمان کې ستاسو څخه مخکې وو.

د هغو ورونو شهادت چې په جهاد او صبر کې يې سابقه درلوده لکه الشيخ ابو محمد العدناني-تقبله الله- پدې مرګونو او وژنو اسلام ته هيڅ ضرر نه رسي، ځکه اسلام د الله تعالی په ساتنه خوندي دی، همدا ډول زموږ هغو ورونو ته به هم هيڅ ضرر ونه رسوي چې د الله تعالی په لاره کې راوتلي دي، ځکه د هغوی مقصد همدا دی چې د الله تعالی په لار کې مخامخ په سينه مرمۍ وخوري، ځکه خو الله تعالی د دغو شهيدانو په اړه فرمايي: {وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِندَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ * فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِن فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِم مِّنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ * يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ} [آل عمران: ١٦٩-١٧١]. ژباړه: او ته د هغو کسانو په اړه د مړو ګمان مه کوه چې د الله تعالی په لاره کې ووژل شي، بلکې دوی ژوندي دي او د الله تعالی لخوا رزق ورکول کيږي، په هغه څه خوشحاله دي چې دوی ته د الله تعالی د فضل څخه ورکړ شوي دي او د هغو کسانو په اړه زيري ورکول کيږي چې له دوی سره لا يو ځای شوي نه دي او په دوی پسې دي، چې په هغوی به ويره نه وي او نه به غمژن وي، دوی د الله تعالی په نعمتونو او فضل خوشحاله دي او پدې چې الله تعالی د مومنانو اجر نه ضايع کوي.

ترڅو چې اسلامي دولت په توحيد او سنت ثابت قدمه وي نو د دغو شيخانو مړينه به پرې کومه بده اغيزه ونکړي- بإذن الله- او يقينا چې الله تعالی به ورته داسې خلک پيدا کړي چې کفار به پرې نا ارامه او خفه او د مؤمنانو زړونه به پرې درملن شي، لکه چې مخکې الله تعالی دغه دولت ته داسې څوک پيدا کړل چې بنيادونه ورته جوړ کړي، ابادي يې لوړه او پياوړې کړې چې نن د الله په فضل سره دغه د عزت او واکمنۍ ځای ته ورسيد.

کله چې مشرکين او مرتدين د شيخ ابو مصعب الزرقاوي -تقبله الله- په وژل کېدو خوشحاله شول نو د هغوی په ګمان کې هم دا خبره نه وه چې الله تعالی به د دې دين لپاره د شيخ ابو مصعب په ورونو او مجاهدينو کې داسې څوک پيدا کوي چې د کفارو پوزې به په خاورو ککړوي، لکه شيخ ابو محمد العدناني-تقبله الله- او داسې نور.

نن ورځ هم کفار او مرتدين د شيخ ابومحمد العدناني-تقبله الله- په وژل کېدو خوشحاله دي، ليکن سبا به هغه وخت ډېر وژاړي چې الله تعالی پرې- بإذن الله- د شيخ ابو محمد د ورونو او مجاهدينو څخه داسې څوک مسلط کړي چې سخت عذاب ورته ور وڅکوي، {وَلَيَنصُرَنَّ اللَّهُ مَن يَنصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ} [الحج: ٤٠]. الله تعالی به د هغه چا سره مرسته کوي چې د الله تعالی سره مرسته کوي، يقينا الله تعالی زورو او غالبه دی.

زما د امت یوه ډله به همیشه وي

چې د الله تعالی په دین به جنګیږي

څوک چې د اسلامي دولت رسنیزه چارې څاري او ګوري چې اسلامي دولت پدې خبره ټینګار کوي چې دغه صلیبي یرغل ترټولو وروستنی یرغل دی-بإذن الله- او د اسلامي دولت غازیان یې په ډیره میړانه او بهادرۍ مقابله کوي، نو داسې فکر کوي چې د اسلامي دولت د مجاهدینو په مغزو کې دا خبره پرته ده چې ګواکې دغه د جنګ او د اوږد جهاد وروستنی پړاو دی.

لیکن څوک چې د اسلام حقیقت پیژني؛ هغه پدې خبره پوهیږي چې (الطائفة المنصوره) به هیڅکله وسله په ځمکه نهږدي او نه به د مشرکینو د جهاد څخه لاس اخلي، ځکه شرک په ځمکه کې ترقیامته پاتې کیدونکی دی او ترڅو چې یو مؤمن هم ژوندی وي نو د مشرکینو پر خلاف به جهاد او جنګ ته دوام ورکوي تردې چې مشرکین د الله عزوجل امر ته غاړه کیږدي، بل پلو ته مشرکین هم د مؤمنانو پر خلافت جنګ ته تر هغې دوام ورکوي چې په ځمکه یې یو غړی هم موجود وي، ترڅو مؤمنان د خپل دین څخه واړوي کړي؛ که لاس یې بر شي.

اوس دا چې امریکا په اسلامي ملت د دغه یرغل مشري په غاړه لري، نو ځکه ویلی شو چې- بإذن الله- دغه حمله به ډیر ژر سر ته ورسي او دا هغه وخت چې کله امریکا خپل ځان ته متوجه شي، خپل ټپونه راغونډول پیل کړي او د خپلو تاوانونه پوره کولو ته یې مخه شي؛ ترڅو خپل خوړلی رأس المال وساتي، وروسته له هغې چې پدې یې یقین راغلی چې نورې ګټې حاصلول به ډیرې ګرانې وي.

نن مونږ ګورو چې امریکا خپل ټلوال د هوایي بریدونو او ځمکنو جنګونو لګښت ته ور ټیل وهي او پدې اړه پانګونې کې یې برخه من کوي، خو د سیمې څخه د امریکا په شاتګ به نور صلیبي ملکونه د دوه ډوله مشکلاتو سره مخ وي؛ لمړی د پراخه جبهاتو کنټرول او بل د بیلابیلو ملکونو سره را یو ځای کول.

که یو مسلمان پراخ نظري ولري نو وبه ګوري چې نړۍ د صلیبیانو څخه پرته هم د مختلف ډوله مشرکینو څخه ډکه ده، لکه یهود، ملحدین،

کمونستان، سیکولران، مشرکان؛ لکه هندوان، بوذیان، بت پرستان، ورسره د مسلمانانو په غصب شویو خاورو نا مشروعه طاغوتي واکمنان، ورسره هغه مرتدین چې اسلام ته یې نسبت کېږي؛ لکه روافض(شیعه ګان) قبر پرست، دیموکراتان، ورسره مرتد صحوات چې د مشرکینو د هرې ډلې سره مینه او دوستي پدې خاطر کوي چې په ځمکه د الله تعالی دین حاکم نشي او نه ټول دین د الله لپاره شي، لدې ټولو پرته به نور هم داسې ځوک وي چې تر اوسه مونږ ته ندي معلوم لیکن الله تعالی یې پېژني او د هغوی د راپیدا کیدو او منځ ته د راتلو وخت او بالآخره د موحدینو سره د هغوی د جنګ او دښمنۍ وخت ورته معلوم دی.

دغه مشرک ملتونه د مسلمانانو په دښمنۍ کې د صلیبي نصاراو څخه په هیڅ قیمت کم ندي، بلکې پدې دښمنۍ کې ترټولو سخت دی؛ الله تعالی فرمایي:{لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِّلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا} [المائدة: ٤٢] ژباړه: ته به وموميې چې د مؤمنانو په دښمنۍ کې به ترټولو سخت یهود وي او هغه کسان چې مشرکین دي، دغه مشرک ملتونه زیاتره د اسلام او مسلمانانو په دښمنۍ کې لاس لري، چې پدې اړه د مسلمانانو د کمزوري کولو او د اسلام په ښکاره شعائرو د جنګ په اړوند کیسې له موږ څخه لرې ندي.

د تاریخي فاجعو نیتي مونږ ته د مسلمان ملت په حق کې د دغو مشرکو ملتونو د جنایتونو بیلګې رایادوي، چې پدې لړ کې تر ټول ښکاره بیلګه د بت پرستو جنګېزیانو(مغولو) یرغل وو چې په اسلامي ملت یې د هغوی په کور کې وکړ، د هغوی واکمني او خلافت یې له منځه یوړ، د هغوی ښارونه یې ویجاړ کړل، وینې یې توی کړې او مسلمانانو ته یې داسې غمیزې ورسول چې له هغې وروسته هر ډول غمونه د هغې په پرتله ډېر کم دي، دیته ورته کړنې چې اسلام ته د منسوبو مرتدو طواغیتو په لاس په تیره پیړۍ کې په مسلمانانو تیرې شوې، کومې چې د سمندر پورې صلیبیانو پر وړاندې د مقابلې څخه په هیڅ بیه کمې نه وي.

کله چې دغه صلیبي یرغل -بإذن الله- مات شي، نو لدې وروسته به په مسلمان ملت د نورو بیلابیلو شرکي ملتونو لخوا یرغلونه پیل کېږي، چې په مقابل کې یې پر مسلمانانو داسې جهاد او صبر لازم دی لکه چې د صلیبیانو د پرلپسې یرغلونو په وړاندې یې کړی وو، دا لا څه! که پر اسلامي حریم د مشرکینو بریدونه تم هم شي نو پر مسلمانانو فرض دي چې په مشرکینو پسې د هغوی خاورې ته ولاړ شي او له هرې دروازې پرې ورننوځي؛ د هغوی قوت مات کړي، د هغوی بیرغ نسکور کړي او د هغوی په لټه او ځپولو کې تر هغې مندې ووهې ترڅو چې ټول دین د الله وحده لاشریک له لپاره شي او ټول مشرکین د الله تعالی حکم ته غاړه کېږدي.

د مسلمانانو لخوا ترقیامته د مشرکینو پر خلاف دوامدار جنګونه د الله تعالی هغه سنت دی چې دغه عظیم دین او مسلمانان یې پرې ځانګړي کړي دي، بلکې د دې دین قیام یې په دغه جنګ پورې تړی دی، لکه چې رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:(دغه دین به همیشه قایم وي، د مسلمانانو یوه ډله به پرې د قیامت تر ورځې پورې جنګیږي)[صحیح مسلم] بل ځای کې فرمایي:(همیشه به زما د امت یوه ډله د الله تعالی په دین جنګیږي، په خپل دښمن به غالبه وي، مخالفین به ورته هیڅ ضرر نشي رسولی، تردې چې قیامت راشي او هغوی په خپل دغه عمل کې وي)[صحیح مسلم].

نو هر مسلمان دې پدې حرص وکړي چې د دغې موحدې ډلې په لیکو کې شامل وي، کومه چې به د قیامت تر ورځې وجود لري او مخالفین او بېغیرته به ورته ضرر نشي رسولی، دغه جهاد ته له هرې خوا موحدین را رسول او جنګ به د الله په تقدیر دوام لري، د هر مجاهد باید دیته هم پام وي چې د مشرکینو پرخلاف جنګ کې خپل نیت همیشه تازه وساتي، ترڅو ورته مرګ په همدغه حال کې راشي او الله تعالی یې د هغه چا په ډله کې د قیامت په ورځ راپاځوي چې الله تعالی پرې نعمت کړی، چې هغوی پیغمبران، صدیقین او شهیدان دي او همدغه ډیره خایسته ملګرتیا دي.

د اسلام دين او د مسلمانانو ټولی

لمړی ټوک

إن الحمد لله، نحمده ونستعينه، من يهده الله فلا مضلّ له، ومن يضلل فلا هادي له، وأشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له، وأن محمدا عبده ورسوله، صلى الله عليه وسلم، أما بعد:

دغه لړۍ د اسلام او د اسلامي ټولني او جماعت د ارتيا په بيان کې پيل کېږي، د الله تعالی څخه سوال دی چې مونږ او تاسو ته د اسلام د سپيڅلي دين په اړه پوهه راکړي او د مسلمانانو په ډله کې مو ثابت قدمه پاتې کړي.

الله تعالی فرمايي:{الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا} [سورة المائدة: ٥]. ژباړه: نن ورځ ستاسو لپاره موږ دين پوره کړ، پر تاسو مې خپل نعمت سرته ورسولو او ستاسو لپاره مې اسلام د دين په توګه غوره کړ.

بل ځای فرمايي: {إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ} [سورة آل عمران: ١٩]. ژباړه: په يقيني توګه (منل شوی) دين د الله تعالی په نزد (يواځې) اسلام دی.

بل ځای فرمايي: {وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ} [سورة آل عمران: ٨٥]. ژباړه: څوک چې د اسلام څخه پرته بل دين ولټوي نو هېڅکله به ترې قبول نه شي او هغه به په آخرت کې له تاوانيانو څخه وي.

هغه دين چې الله تعالی د خلکو لپاره خوښ کړی او له هغې پرته بل دين ترې نه قبلوي هغه د اسلام سپيڅلی دين دی، چې د هغې لغوي او شرعي حقيقت: سلامتيا(اخلاص) او استسلام يعني الله تعالی ته غاړه

اېښودل دي. شيخ الاسلام ابو العباس ابن تيمية رحمه الله وايي: (اسلام: الله ته يواځې د تسليمېدو نوم دی، د اسلام په لفظ کې د تسليمېدو معنا پرته ده، چې الله تعالی ته د دين د اخلاص مفهوم د ځان سره لري... نو که څوک الله تعالی ته ځان تسليم نه کړي، هغه به مسلمان نه وي، هغه څوک مسلمان دی چې يواځې الله تعالی ته تسليم شي، لکه څرنګه چې الله سبحانه وتعالی په قرآن کې فرمايي: {بَلَى مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ} [سورة البقرة: ١١٢].

ژباړه: داسې نه ده؛ څوک چې خپل مخ الله تعالی ته تسليم کړي او هغه نېکوکار وي، نو د هغه لپاره د خپل رب سره د هغه اجر دی او په هغه به وېره نه وي او نه به غمژن وي، په بل ځای کې الله تعالی فرمايي:{وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا} [سورة النساء: ١٢٥].
ژباړه: او څوک د هغه چا څخه په بهتر دين دی چې خپل مخ الله تعالی ته تسليم کړي او هغه نيک عمله وي او د ابراهيم عليه السلام د دين تابع شي، چې د شرک څخه پاک وي او الله تعالی ابراهيم عليه السلام په خالصه دوستۍ سره نيولی وو. [النبوات]

بل ځای شيخ الاسلام وايي: (هغه اسلام چې الله تعالی پرې خپل کتابونه نازل کړي او پيغمبران يې پرې راستولي... دېته وايي چې بنده الله رب العالمين (وحده لا شريک له) ته پوره تسليم او بيا د هغه سره روغ وي؛ معنا داچې د هغه بندګي به کوي د بل چا بندګي به نه کوي، لکه په غوره کلام (وينا) او د اسلام په سر يعنې کلمه طيبه(لا اله الا الله) کې چې واضح شوی، بيا د اسلام په ضد کې دوه شيان دي؛ شرک او تکبر، له دې امله د نوح - عليه السلام - څخه نقل دي چې هغه خپلو زامنو ته د لاإله إلا الله او سبحان الله امر کړی و او تکبر او شرک څخه يې منع کړي وو[حديث احمد د عبد الله بن عمرو څخه روايت کړی]...ځکه متکبر انسان د الله تعالی د عبادت څخه تکبر کوي، يعنې بندګي يې نه کوي، چې په دې سره بنده الله تعالی ته تسليم نه وي، همدا ډول هغه څوک چې د الله تعالی بندګي هم کوي او ورسره د بل چا بندګي هم کوي نو هغه الله تعالی ته روغ نه دی بلکې شرک په کې وجود لري او د اسلام په لفظ کې تسليمي او سلامتيا دواړه دي چې د اخلاص په نوم يادېږي)[الفتاوی] بيا وايي: (مشرکين او تکبر کوونکي دواړه مسلمانان نه وي)[النبوات]

نو يو انسان ترهغې نه شي مسلمان کېدای ترڅو چې هغه دغه دوه معنا ګانې په خپل ځان کې نه وي راوستي؛ مثلا که څوک الله تعالی ته تسليم نه شي- ټول عمل پرېږدي يا د اسلام د ښکاره متواترو اعمالو څخه په خپل زور منع شي- نو هغه به له کافر پرته بل څه نه وي، همدا ډول هغه څوک چې د الله تعالی لپاره يواځې روغ (سلامت) نه وي- لکه هغه څوک چې د تقليد يا تاويل له مخې د پيغمبرانو او وليانو بندګي کوي- نو هغه به د مشرک پرته بل څه نه وي، اګر که لمونځ کوي، روژه نيسي او دعوه هم کوي چې زه مسلمان يم او دا هغه حقايق دي چې د اسلام کلمه طيبه پرې دلالت کوي.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي: (إلـه) هغه چا ته ويل کېږي چې په حقه يې بندګي او تابعداري کېږي[تيسير العزيز الحميد]، نو داسې څوک نشته چې په حقه يې بندګي او تابعداري کېږي مګر يواځې الله تعالی دی او په همدې معنا کې د الله تعالی لپاره د تسليمېدو او سلامتيا معنا پرته ده او همدا موضوع د ټولو امتونو او قومونو لپاره د پيغمبرانو او انبياؤ د دعوت موضوع ده.

شيخ الاسلام ابو العباس ابن تيميه رحمه الله وايي: داسلام د لفظ دوه معنا ګانې دي:

لومړی: مشترک دين: او هغه داسې چې يواځې د الله تعالی بندګي وکړای شي او په همدې خبره الله تعالی خپل ټول پيغمبران هم رالېږلي دي، په همدې توګه د ټولو پيغمبرانو د دين په يو والي قرآن او سنت هم دلالت کوي.

دويمه: هغه دين چې الله تعالی يواځې محمد . صلی الله عليه وسلم ته ورکړی...بيا د اسلام دوه مرتبې دي: يوه: ښکاره وينا او عمل چې له دې څخه په پنځه بنيادونو تعبير کېږي، دويمه: دا چې ظاهر به د باطن سره يو شان وي.[الفتاوی]

د اسلام دغه پنځه بنيادونه- چې هغه د اسلام ښکاره او پټ، قولي او عملي حقيقت دی - رسول الله - صلی الله عليه وسلم – په دې وينا کې بيان کړی چې فرمايي: (اسلام په پنځه بنيادونو جوړ شوی دی، د لاإلـه إلا الله محمد رسول الله ګواهي کول، د لمانځه پابندي کول، د زکات ورکول، دحج فريضه اداء کول او د رمضان روژه نيول)[متفق عليه].

د مسلم په یو روایت کې داسې دي: (اسلام پر پنځه شیانو جوړ شوی؛ په دې خبره چې الله تعالی به یو ګڼي...)[صحیح مسلم].

په بل روایت کې دي:(اسلام په پنځه بنیادونو جوړ دی؛ پدې چې د الله تعالی بندګي به کولی شي او د هغه نه پرته به په نورو معبودانو به کفر کولی شي)[صحیح مسلم].

نو هغه اسلام چې الله تعالی پرې د محمد - صلی الله علیه وسلم - شریعت خاص کړی، داسې اسلام نه دی چې الله تعالی ته په کې تسلیمېدل او سلامتیا نه وي پرته، بلکې دغه پنځه بنیادونه په همدې غرض اېښودل شوي، ترڅو انسان الله تعالی ته روغ او په توحید او د نبي - صلی الله علیه وسلم - په تابعداری او د دغو بنیادونو په اداء کولو تسلیم وي، اسحاق بن راهویه رحمه الله وایي: (مرجئه ډلې په خپلې نظریې کې دومره غلو او زیاتی کړې چې وایې: چاچې پنځه وخته فرض لمونځ، د رمضان روژه، زکات، حج او عام فرائض پرېښودل خو انکار یې ترې ونه کړ نو موږ ورته کافر نه وایو بلکې د هغه فیصله الله تعالی ته پرېږدو، ځکه دغه انسان د دې عبادتونو اقرار کوي، دا عقیده لرونکی داسې مرجئه دي چې هېڅ شک په کې نشته.[مسائل حرب الکرماني]

بیا د سلامتیا او تسلیمېدو ترمنځ علاقه الله تعالی د قرآن کریم په ډېرو آیتونو کې بیان کړې، چې یو یې د مشرکینو پر خلاف د جنګ امر دی، الله تعالی فرمایي: {فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَنُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ} [سورة التوبة: ۱۱]. ژباړه: که چېرته دوی توبه وویسته، د لمونځ پابندي یې وکړه او زکات یې ورکړ نو دوی په دین کې ستاسو ورونه دي او مونږ آیتونه په تفصیل سره هغه چا ته بیانوو چې پوهېږي.

فضیل بن عیاض- رحمه الله - د دې آیتونو د تلاوت څخه وروسته وویل: (الله تعالی د شرک څخه توبه ویستل په وینا او عمل کې ګرځولي؛ یعنې لمونځ به قایموي او زکات به ورکوي، لیکن اصحاب الرأی وایي: چې لمونځ، زکات او د دین نور واجبات د ایمان برخه نه ده - دوی په الله عزوجل درواغ وایي او د هغه د کتاب او د نبي -صلی الله علیه وسلم- د سنت خلاف کوي- که چېرته خبره داسې وی لکه چې دوی یې وایي نو ابوبکر -رضي الله عنه- به د مرتدینو پرخلاف جنګ نه وی کړی!!!)[السنة لعبد الله بن أحمد]

د ټولو صحابه کرامو- رضي الله عنهم- په دې خبره اجماع ده چې اسلام الله تعالی ته د تسلیمدو پرته نه صحیح کېږي؛ نو ځکه خو صحابه کرامو د ناراستی (کسالت) له امله لمونځ پرېښودونکی یې کافر بللی- چې دې ته د جنس عمل پرېښودونکی وای، په همدې توګه یې د زکات منع کوونکي کافر بللي- کوم چې د بعضې شکاره متواترو دیني واجباتو(شرائعو) څخه د خپل قوت په وجه منع شوي وو- بیا په دې حکم کې د فقهاؤ مرجئه او غلو کوونکو مرجئو د صحابه کرامو مخالفت وکړ او لدې ښکاري چې مرجئه د هغه اسلام په حقیقت نه دي پوه چې الله تعالی د خلکو لپاره د دین په توګه غوره کړی.

همدا رنګه صحابه کرامو - رضي الله عنهم – په دې خبره هم اجماع کړې وه چې اسلام بغیر د سلامتیا څخه نشته، له دې امله یې هغه مرتدینو ته هم کافر ویلي چې د بتانو بندګي یې پیل کړې وه - یعنې د نېکانو خلکو د هغو انځورونو بندګي یې کوله چې د دوی مخې ته به پراته وو- په دې کې د صحابه کرامو -رضی الله عنهم- د دې خبرې پروا ونه کړه چې ګواکې دغه خلکو تازه اسلام راوړی او جاهلیت ته نږدې دي، یا د پغمبرۍ دعوا کوونکي دجالان پیدا شول، یا د مسلمانانو په کورونو د زکات نه ورکوونکو غلبه کړې، بلکې د هغوی وګړو ته یې کافر وویل، په دې اجماع کې د دې زمانې جهمیانو د صحابه کرامو مخالفت کړی او د هغوی په مقابل کې یې د رسول الله- صلی الله علیه وسلم- دغه وینا ذکر کوي چې فرمایي: (څوک چې مړ شو او په دې پوهېده چې نشته لائق د بندګۍ مګر یواځې الله دی، نو دغه انسان به جنت ته ننوځي)[صحیح مسلم].

اسلام به د دې بنیادونو پرته په بل څه نه وي ولاړ او چا چې له دې ستنو څخه په یوه هم بې پروایي وکړه نو کېدای شي چې ودانۍ پرې راپرېوځي، کله چې دغه ودانۍ راپرېوځي نو د آخرت له اور مخکې به د دنیا په توره تباه شي، رسول الله - صلی الله علیه وسلم - فرمایي: (چاچې خپل دین بدل کړ؛ مړ یې کړئ)[صحیح بخاري].

لیکن په دغو پنځه رکنونو کې ترټولو لوی رکن هغه دی چې د یو بنده اسلام د هغې پرته هېڅکله نه صحیح کېږي، چې هغه د کلمې طیبې ګواهي ده، معنا یې داده چې: نشته لائق د بندګۍ او تابعداری مګر یو

الله تعالی دی، په دې کلمه کې توحید الألوهیة، توحید
الربوبیة او توحید الأسماء والصفات پروت دی، شیخ
الاسلام ابن تیمیه رحمه الله وايي:(لا إله إلا الله: په
دې کلمه کې د الله تعالی لپاره د الوهیت د یواځې والي
کمال پروت دی، بیا په الوهیت کې د الله تعالی د علم،
قدرت، رحمت او حکمت کمال پروت دی، په دې کې بیا
د بندګانو سره د الله تعالی ښیګڼه هم پرته ده، څکه إلٰه
د مألوه څخه اخستل شوی او مألوه هغه ته ویل کېږي
چې د عبادت مستحق وي، بیا د الله تعالی د یو صفت له
مخې د هغه د عبادت مستحق جوړېدلو کې دا خبره هم
پرته ده چې دغه ذات سره دې انتهايي زياته مينه وشي
او هغه ته دې انتهايي زياته غاړه كېښودل شي [تيسير
العزيز الحميد].

د لاإلٰه إلا الله ګواهي؛ په الله تعالی د ايمان او
په طاغوت د کفر ګواهي ده، چې بايد يواځې د الله
تعالی بندګي وشي او د هغه څخه پرته په نورو ټولو
معبودانو کفر وشي او همدېته ملت ابراهيم وايي، د
چا د تابعداری امر چې موږ ته شوی او چا چې خپل
قوم ته ويلي و: {إِنَّا بُرَآءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ
اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا
حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ} [سورة الممتحنة: ٤]. ژباړه: موږ
ستاسو او هغه چا څخه بېزاره يو چې تاسو يې د الله
تعالی څخه پرته بندګي کوئ، زموږ او ستاسو ترمنځ د
همېشه لپاره دښمني او بغض ښکاره اعلان دی، ترڅو
چې تاسو په الله تعالی يواځې ايمان رانه وړئ.

محمد بن عبد الوهاب -رحمه الله- وايي: اسلام
دېته وايي چې: الله تعالی ته په توحيد تسليم شې، هغه
ته په تابعداری غاړه کېږدې، او د شرک او مشرکينو
څخه بېزاري اعلان کړې.[درې اصول]، نو اسلام کې الله
تعالی ته د سلامتيا او تسليمېدو معنا پرته ده.

او انسان ترهغې مسلمان کېدای نه شي چې يواځې
د الله تعالی بندګي ونه کړي او د هغه څخه پرته په نورو
کفر ونه کړي، لکه چې د پنځه بنيادونو په حديث کې يې
بيان شوی: (بُني الإسلام على خمس، على أن يُعبد الله،
ويُكفر بما دونه) [رواه مسلم عن ابن عمر].

نو د الله تعالی د بندګی څخه پرته اسلام نه دی
ممکن (چې دېته تسليمېدل وايي) او په طاغوت د کفر
پرته هم اسلام ممکن نه دی (چې دېته سلامتيا وايي).

يو انسان ترهغې د شرک د چټلتيا او د مشرکينو د
نجاست څخه روغ نه شي پاتې کېدای چې د خپلې زماني
په طواغيتو يې کفر نه وي کړی او هم يې په شرک او
مشرکينو کفر نه وي کړی لکه ديموکراتان، وطنپالان،
قوم پرست، قانون سازان؛ کوم چې د اسلام څخه مرتد
دي، او همدا راز يې په انتخاباتو کې په کانديدانو او رايه
اچوونکو کفر نه وي کړی(بالخصوص د دغو اسلام ته

منسوبو ډلو په رایه ورکولو) همدا ډول وضعي محکمو ته په فیصله ورنکولو یې هم کفر نه وي کړی(کوم چې د مصلحت او ضرورت د نوم لاندې دغه کفر کوي) او هم د طاغوت په پوځونو، مرستندویانو، شیخانو، د اخوان المرتدین په ډلو او تنظیمونو، کوم چې د توحید، شریعت، ولاء، براء او جهاد څخه انکار کوي او هم په اسلامي شریعت د پابندي کولو څخه منع کېږي بلکې د شریعت پرخلاف جنګ کوي ټوکې ورپسې کوي او د صلیبیانو او طواغیتو سره د اسلام پر خلاف جنګ کې ملګرتیا کوي، په مسلمان واجب دي چې په دغو ټولو یادو ډلو او عناصرو د خپل توان سره سم کفر ښکاره کړي؛ که په ژبه وي، که په قلم او که په توره او نېزه، بنده باید په دې کې د الله تعالی د دواړو خلیلانو- علیهما السلام - تابع وي، والله المستعان، وعلیه التکلان ولاحول ولاقوة إلا بالله.

نو اوس هغه څه چې په مسلمان یې پېژندل واجب دي، هغه دا چې الله تعالی د خلکو په ډلو او تنظیمونو هم هغه څه فرض کړي چې افرادو یې فرض دي؛ پدې تنظیمونو او ډلو فرض دي چې یواځې د الله تعالی په شریعت فیصله وکړي، یواځې هغه ته فیصله وسپي، څوک چې سرغړونه کوي د هغه په دعوت او اصلاح کې ثواب وګڼي، څوک چې د بعضي شریعت نه په خپل زور منع کېږي د هغه پر خلا جنګ وکړي، بلکې د ټولو خلکو سره پدې دوه معنا ګانو جنګ وکړي، چې سلامتیا او استسلام، د هغوی د جنګ څخه تر هغې لاس وانښلي چې هغوی یا په خپله خوښه اسلام ته غاړه نه وي ایښې او یا د جزیې په قبلولو په زور د اسلام حکم ته تسلیم شوي نه وي.

الله تعالی فرمایي: {فَإِذَا انسَلَخَ الْأَشْهُرُ الْحُرُمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَاحْصُرُوهُمْ وَاقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ} [سورة التوبة: ٥]، ژباړه: کله چې دغه څلور د احترام میاشتې ووتې(په کومو کې چې مشرکینو ته مهلت دی) نو مشرکین ووژنئ چیرته چې مو وموندل، ویې نیسئ، کلابند یې کړئ او د څار په هرځای ورته کښېنئ، که چیرته دوی توبه وویستله، د لمونځ پابندي یې وکړه او زکات یې ورکړ نو لاره یې خوشې کړئ، یقینا الله تعالی بښونکی مهربان دی.

بل ځای فرمایي: {فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَنُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ} [سورة التوبة: ١١]، ژباړه: که چیرته یې توبه وویستله، لمونځ یې قایم کړ او زکات یې ورکړ نو په دین کې ستاسو ورونه دي او مونږ په تفصیل سره آیتونه بیانو هغه قوم لپاره چې پوهیږي.

بل ځای فرمایي: {وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِنِ انْتَهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ} [سورة البقرة: ١٩٣]، ژباړه: او تاسو د دوی پرخلاف وجنګیږئ تردې چې فتنه پاتې نشي او ټول دین د الله تعالی شي، که چیرته دوی د جنګ څخه لاس واخیست نو نیشته تیری مګر په ظالمانو باندې.
او بل ځای فرمایي: {وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنِ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ} [سورة الأنفال: ٣٩]، ژباړه: او د دوی پرخلاف وجنګیږئ تردې چې فتنه پاتې نشي او ټول دین د الله تعالی شي، که چیرته دوی له جنګه لاس په سر شول نو الله تعالی د دوی په عمل لیدونکی دی.

بل ځای فرمایي: {الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا} [سورة النساء: ٧٦]، ژباړه: هغه خلک چې مومنان دي د الله په لاره کې جنګیږي او هغه خلک چې کافران دي د طاغوت په لاره کې جنګیږي، نو تاسو د طاغوت د دوستانو سره وجنګیږئ، یقینا د شیطان تدبیر او چل کمزوری دی.

بل ځای فرمایي: {قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ} [سورة التوبة: ٢٩]، ژباړه: تاسو د هغه خلکو پرخلاف وجنګیږئ چې په الله او د قیامت په ورځ ایمان نه لري او نه حراموي هغه څه چې الله او رسول حرام کړي او د حق دین نه تابع کیږي-د اهل کتابو څخه- تردې چې دوی جزیه په خپل لاس ورکړي او دوی ذلیله وي.

او رسول الله صلی الله علیه وسلم امر کړی چې د خلکو سره ترهغې باید جنګ وشي چې دوی د اسلام د ظاهري ارکانو پابندي وکړي، فرمایي: د اسلام سر د دې خبرې ګواهي ده چې نشته لائق د بندګۍ مګر یو الله دی او محمد –صلی الله علیه وسلم- د الله بنده او رسول دی، د دین بنسټ د لمونځ پابندي او د زکات

ورکول دي، د دين د کوپ لوړه څوکه جهاد في سبيل الله دی؛ او يقينا ماته امر شوی چې د خلکو پر خلاف ترهغې وجنګېږم چې د لمونځ پابندي وکړي، زکات ورکړي او پدې خبره ګواهي وکړي چې نشته لائق د بندګۍ مګر يو الله دی او محمد –صلی الله عليه وسلم- د الله بنده او رسول دی، که دغه کار يې وکړ نو زما څخه خوندي شول او خپلې وينې او مالونه يې هم خوندي کړل، مګر په حق د دې کلمې او حساب يې په الله تعالی دی. [رواه أحمد عن معاذ].

بل ځای کې رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايي:(ما ته امر شوی چې د خلکو پر خلاف وجنګېږم تر هغې چې دوی ګواهي وکړي چې نشته لائق د بندګۍ مګر يو الله دی او محمد –صلی الله عليه وسلم- د الله بنده او رسول دی، د لمونځ پابندي وکړي او زکات ورکړي، که دغه کار يې وکړ نو دوی زما څخه خپلې وينې او مالونه خوندي کړل مګر په حق د دې کلمې او حساب يې پر الله تعالی دی. [رواه البخاري ومسلم عن ابن عمر].

د رسول الله صلی الله عليه وسلم خليفه شيخ الاسلام أبو بكر الصديق-رضي الله عنه- هم دغه شان امر کړی، لکه چې د حنظله بن علي الاسقع څخه روايت دی چې أبو بکر –رضي الله عنه- خالد بن وليد-رضي الله عنه- ولېږه او ورته يې امر وکړ چې دخلکو پرخلاف په پنځه خبرو وجنګېږه، چا چې ترې يوه هم پرېښوده نو داسې جنګ ورسره وکړه لکه چې ټولې پنځه واړه يې پرېښې وي: د دې خبرې ګواهي چې نشته لائق د بندګۍ مګر يو الله دی او محمد –صلی الله عليه وسلم- د الله بنده او رسول دی، د لمونځ پابندي، د زکات ورکول، روژه نيول او د بيت الله حج کول. [السنة للخلال وتاريخ الإسلام للذهبي].

بيا پدې جنګ کې دا خبره فرض وه چې بايد ټول مسلمانان د مشرکينو پر خلاف ديوه ببرغ په سيورې کې وجنګېږي، نه داسې چې ډلې ډلې، تنظيمونه او بيل بيل جماعتونه او امامان ولري، الله تعالی فرمايي:{إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَأَنَّهُمْ بُنْيَانٌ مَرْصُوصٌ} [سورة الصف: ٤]، ژباړه: الله تعالی خوښوي هغه خلک چې د هغه په لار کې په يوه صف کې داسې جنګېږي لکه دوی چې يوه غښتلې ابادي وي.

خو دغه يو صف کېدل او واکمنې راتلل د ولاء او براء(د مسلمانانو سره د دوستۍ او د کفارو سره د دښمنۍ) د عقيدې پرته ممکن نده، الله عزوجل فرمايي: {وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ} [سورة التوبة: ٧٢]، ژباړه: او مؤمنان سړي او ښځې د يو بل دوستان دي؛ د نيکيو امر کوي، له بديو منع کوي، د لمونځ پابندي کوي، زکات ورکوي او د الله او رسول تابعداري کوي، همدغه خلک دي چې الله تعالی به پرې ډېر ژر رحم وکړي، يقينا الله تعالی غالبه او حکمتونو والا دی.

بل ځای کې الله تعالی فرمايي: {وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ} [سورة الأنفال: ٧٣]، ژباړه: او هغه خلک چې کفار دي هغوی د يو بل دوستان دي، که چېرته تاسو د الله تعالی دا کار(دمؤمنانو سره دوستي او کفارو سره دښمني) ونکړئ نو په ځمکه کې به فتنه او لوی فساد رامنځته شي.

او الله تعالی فرمايي:{وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ} [سورة البقرة: ٢٥١]، ژباړه: که چېرته الله د بعضې خلکو مخنيوی په بعضو نورو نه کولی نو په ځمکه کې به فساد رامنځته شوی وی، ليکن الله په مخلوقاتو دفضل خاوند دی.

او بل ځای فرمايي: {يَاأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ} [سورة المائدة: ٥٤]، ژباړه: ای مؤمنانو څو چې په تاسو کې د خپل دين څخه مرتد شو، نو ژر دی چې الله تعالی به داسې قوم راولي چې د هغوی سره به محبت لري او هغوی به د الله تعالی سره محبت لري د مؤمنانو په وړاندې به ذليل(عاجزي کونکي) او په کفارو به سختي کونکي وي؛ د الله تعالی په لار کې به جهاد کوي او د هيچا د ملامتيا څخه به نه ويرېږي، دغه د الله تعالی فضل دی چې ورکوي يې هغه چاته چې خوښه يې شي او الله تعالی پراخه ، علم والا دی.

بيا هغه ډله چې په مسلمانانو پکې يوځای کېدل

فرض شوي هغه قريشي خلافت دی؛ د کوم سره په يوځای کيدو حذيفه بن اليمان-رضي الله عنه- ته امر شوی وو، او دغه خلافت هم داسې ارکان لري لکه اسلام چې ارکان لري، رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايي: (او زه هم تاسو ته د پنځه خبرو امر کوم چې الله تعالی پرې ماته امر کړی: خبره اوريدل، منل، جهاد، هجرت او د مسلمانانو په جماعت او ټولي کې اوسيدل، ځکه څوک چې له دغه ټولي څخه د يوې وليشتې په مقدار جدا شو نو هغه د اسلام کړی له خپلې غاړې وويستله، مګر هغه وخت چې بيرته د دې ټولي سره يوځای شي، او چاچې د جاهليت(د تعصب او قوم پرستۍ) دعوې او چيغې ووهلې نو هغه به د جهنم خوراک وي)، نو يو سړي وويل ای د الله رسوله، که دغه سړی لمونځ کوي او روژه نيسي؟ رسول لله- صلی الله عليه وسلم- وفرمايل:(هوکې، اګر که دغه سړی لمونځ هم کوي او روژه هم نيسي، نو تاسو په هغه نومونو يو بل ته غږ کوئ چې الله تعالی درته غوره کړي دي؛ مؤمنان او د الله بندګان) [رواه الترمذي عن الحارث الأشعري].

نو د مسلمانانو هغه ټولی چې الله تعالی پرې مونږ ته د منکولو لږولو، په هغې کې د اوسيدلو او د ژامې په غاښونو نيولو امر کړی، هغه ټولی چې د هغې پرته په دنيا کې د اسلام امر نشي غالبه کيدی، نو دغه ټولی هم د اسلام د پنځه ارکانو وروسته پنځه نور رکنونه لري چې هغه: هجرت، خبره اوريدل، منل، ټولي کې اوسيدل او جهاد کول دي، بيا خبره اوريدل منل او ټولی بغير د امام او بيعت څخه پرته منځته نشي راتلی او هجرت د ځای ورکولو او مرسته کولو پرته ممکن ندی، او جهاد بغير د تياري، رباط او قتال څخه ممکن ندی.

المهدي المُحدَّث عمر بن الخطاب-رضي الله عنه- وايي:(اسلام بغير له يوه ټولي څخه نشي راتلی، ټولی بغير له يو امير څخه نشي راتلی او مشري بغير له تابعداری څخه ممکن نده)[سنن الدارمي].

اوس دا چې د مسلمانانو جماعت او ټولی د دين په غالبه کيدو کې پوره اهميت لري نو د اسلام د ارکانو څخه وروسته به د هغې ارکانو ته هم دعوت کيده، لکه چې رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايي:(د الله په نوم د الله په لاره کې غزا وکړئ، د هغه چا پر خلاف وجنګيږئ چې په الله کفر کوي، غزا وکړئ خو له غنيمت غلا مه کوئ، غدر(خيانت) مه کوئ، د کفارو د مړو سره مثله مه کوئ، ماشومان مه وژنئ او کله چې د مشرکينو څخه د خپل کوم دښمن سره مخ شوې نو درې شيانو ته يې راوبلئ، چې هر يو يې درڅخه قبول کړ نو د وژنې څخه يې لاس ونيسه او بيا يې درې شيانو ته راوبلئ، که چيرته يې درسره ومنله نو ترې قبوله يې کړه او د وژنې څخه يې لاس ونيسه او بيا ورته دعوت وکړه چې دار الهجرت ته راشي او ورته ووايه: که دغه کار مو وکړ نو ستاسو لپاره به هم هغه څه وي چې د مهاجرينو لپاره دي او هغه حقوق به درباندې وي لکه په مهاجرينو چې وي، که چيرته يې له دار الحجرت څخه انکار وکړ نو بيا ورته خبر ورکړه، چې د اعراب(بانډچيانو) مسلمانو په څير به وي؛ د الله تعالی هغه حکم به پرې جاري کيږي چې په عامو مؤمنانو جاري کيږي، خو د غنيمت او فيء څخه به هيڅ حصه نه لري، مګر هغه وخت چې د مسلمانانو سره يو ځای جهاد وکړي). [رواه مسلم عن بريدة].

نو څوک چې هجرت ونکړي هغه به د بانډچيانو او کوچيانو په څير وي چې د دغه خلکو د الله تعالی په کتاب او د رسول الله صلی الله عليه وسلم په حديثونو کې ډيره بدي بيان شوې.

اوس ته وګوره دا حکم د هغه چا دی چې د خپلې واکمنۍ د هغه ځای څخه مدينې ته نه راتلل چې دوی پکې اسلام راوړی و، نو د هغه چا به څه حال وي چې د کفارو او مشرکينو په مينځ کې اوسي، ځکه خو رسول الله-صلی الله عليه وسلم فرمايي:(زه له هغه چا بيزاره يم چې د مشرکينو سره د هغوی په ملکونو کې اوسي) [رواه الطبراني والبيهقي عن جرير بن عبد الله].

او الله عزوجل وفرمايي: {إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ وَلَايَتِهِمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّى يُهَاجِرُوا وَإِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ إِلَّا عَلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ} [سورة الأنفال: ۷۲]، ژباړه: هغه خلک چې ايمان راوړي، هجرت وکړي او په خپلو مالونو او نفسونو د الله په لار کې جهاد کوي، او هغه خلک چې (مهاجرينو ته) ځای ورکوي او مرسته ورسره کوي؛ همدغه خلک بعضې د بعضو دوستان دي، او هغه خلک چې ايمان راوړي او هجرت ونه کړي نو په تاسو يې کومه دوستي نده لازم، ترڅو چې دوی هجرت وکړي او که د دين په کوم کار کې يې درڅخه مرسته وغوښته نو پر تاسو يې مرسته لازم ده، مګر د

هغه قوم پر خلاف نه چې ستاسو او د هغوی ترمنځ تړون وي، او الله تعالی ستاسو په عملونو ليدونکی دی.

بل ځای فرمايي:{وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ * وَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْ بَعْدُ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَئِكَ مِنْكُمْ} الآية [سورة الأنفال: ٧٤-٧٥]، ژباړه: هغه خلک چې ايمان راوړی، هجرت وکړي او د الله تعالی په لار کې جهاد کوي او هغه خلک چې دوی ته ځای ورکړي او مرسته ورسره کوي، نو همدغه خلک صحيح مؤمنان دي، د دوی لپاره ښښنه او د عزت رزق دی، او هغه خلک چې وروسته ايمان راوړي، هجرت وکړي او ستاسو سر يو ځای جهاد کوي نو دغه خلک هم ستاسو څخه دي.

د مسلمانانو د ټولي(جماعت) دومره زيات اهميت دی چې رسول الله -صلی الله عليه وسلم- هغه چاته ته ويره ورکړې چې لدې ټولي څخه بهر شي، فرمايي:(څوک چې د امام له تابعداری څخه بهر شو او ټولی يې پريښود او په دغه حال کې مړ شو نو دا د جاهليت په مرګ مړ شو) [رواه مسلم عن أبي هريرة]، بل ځای رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي:(چاچې د خپل امير څخه کوم بد څه وليدل نو صبر دې پرې وکړي، ځکه څوک چې د مسلمانانو له ټولي څخه يوه وليشت هم جدا شو او په دغه حال کې مړ شو نو دا د جاهليت په مرګ مړ شو).) [رواه البخاري ومسلم عن ابن عباس]، بل ځای کې فرمايي:(چا چې د امام د خبرې منلو او اطاعت څخه لاس واخيست، نو د قيامت په ورځ به د الله تعالی سره په داسې حال کې مخامخ شي چې هيڅ دليل به ورسره نه وي، او څوک چې په داسې حال کې مړ شو چې په غاړه کې يې بيعت نه و، نو دا د جاهليت په مرګ مړ شو). [رواه مسلم عن ابن عمر].

دا لا څه چې په اسلام کې د مسلمانانو د جماعت او ټولي دومره اهميت دی چې رسول الله-صلى الله عليه وسلم- د هغه چا وينه حلاله کړې چې د مسلمانانو ډله ځيري، فرمايي:(خبردار! داسې داسې حالات به راځي، نو چاچې د دې امت په مينځ کې تفرقه پيدا کوله او دوی په يو امام سره راغونډ وو، نو دغه سړی په توره ووهئ چې هرڅوک وي) [رواه مسلم عن عرفجة]، په بل روايت کې داسې دي:(څوک چې تاسو ته راغی او ستاسو د ټولي خبره په يوه سړي راغونډه وه او دې راتلونکي سړي ستاسو دغه د وحدت قوت ځيره او ياپې جماعت جدا

کوو نو دا انسان ووژنئ)، او رسول الله -صلى الله عليه وسلم- بل ځای کې فرمايي:(کله چې د دوه خليفه ګانو لپاره بيعت واخيستل شو، نو وروستنی يې ووژنئ) [رواه مسلم عن أبي سعيد الخدري]، بل ځای کې فرمايي:(د هغه مسلمان وينه حلاله نده چې دا ګواهي کوي چې نشته لائق د بندګی مګر يو الله دی او زه د الله رسول يم، مګر په يوه د درې خبرو: چې واده کړی زنا کار وي، او نفس په نفس، او هغه سړی چې خپل دين پريږدي او د مسلمانانو له ټولي جدا شي) [رواه البخاري ومسلم عن ابن مسعود].

په دې زمانه کې په اسلامي امت او موحدينو د الله تعالی دا نعمت وشو چې د مسلمانانو لپاره ټولی راتازه شو- چې د دوی پکې کوم قوت او کوښښ نه وو شامل- وروسته له هغې چې څو پيړۍ دغه د خلافت او جماعت نعمت ورک و، او په هر مسلمان فرض وه چې د خلافت او جماعت د بيا راوستو لپاره کوښښ وکړي، بلکې پدې خبره ورسره حساب کيده، اوس چې الله تعالی په خپل ځانګړي رحمت او نعمت راوسته نو په هر موحد مسلمان فرض دي چې په ژبه او عمل د خپل رب شکر وکړی؛ په خپلو خاصو او عامو مجالسو کې د دې نعمت په اړه خپله مثبته رايه څرګنده کړي،{وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ} [سورة الضحى: ١١]، ژباړه: او هر چې ستا د رب نعمت دی نو ته يې په اړه خبرې کوه، بايد موحد مسلمان د دغه نعمت د ساتلو لپاره خپل کوښښ وکړي لدې دفاع وکړي، پرې وجنګيږي او د دې په ارکانو پابندي وکړي- چې هغه هجرت، خبره اوريدل، منل جماعت او جهاد دی- او هم يې د ارکان په غوښتنو پابندي وي-لکه ځای ورکول، مرسته کول، بيعت کول، ځان تيارول او رباط کول دي-ترڅو الله تعالی پر دوی نور زيات فضل هم وکړي، الله تعالی فرمايي: {وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ} [سورة إبراهيم: ٧]، ژباړه کله چې ستاسو ښکاره اعلان وکړ؛ که تاسو شکر وکړ نو زه به تاسو ته نعمتونه زيات کړم، او که ناشکري مو وکړه نو زما عذاب ډير سخت دی.

يا الله تعالی زمونږ په لاسو قسطنطينيه او روما فتح کړې، او مونږ د خپلو نيکانو شکر ګذار او صابرو بندګانو څخه وګرځوې، آمين.

سمبولونه که بُتان؟

لمړی ټوک

په هره زمانه کې د جاهلیت د خلکو دا ځانګړی صفت وي، چې د هرې قبیلې او ډلې ځانته بت وي، ترڅو نورو ډلو سره یې توپیر ښکاره شي، دغه ډله د خپل بت عزت کوي او د نورو بتانو څخه بغیر خپل بت ته د ځان نسبت کوي، بلکه د دښمن د بتانو مقابل کې په خپل بت فخر کوي او کله خو حالت دیته ورسي چې دغې ډلې ته د یو چا نسبت د الله تعالی نه بغیر د دغه بت په عبادت پورې وتړل شي، نو بیا دغه ډله او بت د خلکو په مینځ ډیر قوت او عزت پیدا کړي، له دې وروسته یا دغه بت دومره قوي وي، چې دغه ډله د ده له دغه قوت او عزت څخه استفاده وکړي او یا دغه ډله دومره قوي او منلې شي چې د خپل بت تعظیم او سپیڅلتیا په خلکو وتپي، چې زیاتره وخت همداسې کیږي، څکه چې دغه بت/»سمبول« سیاسي موخې لري، پداسې شکل چې دغه بت ته غاړه ایښودل دغه ډلې ته غاړه ایښودل وګرځول شي، کومه چې د دغه بت سره د ارتباط ګمان لري او د هغه په ښیګړو قدم پورته کوي، او د غه بت ځان سره نیسي.

همدا وجه ده چې کله د یو ملت بادشاهي ختمه شي، نو د هغې سره یې بتان او باطل معبودان هم خواره واره شي، بیا نو د غه جاهلان د هغه امت د بتانو عبادت او تعظیم پیل کړي کومه چې پرې غالبه او زور واکه شي.

پدې لړ کې د کعبې شریفې سره د ابرهه حبشي کیسه یوه غوره بیلګه ده، کله چې هغه ځانته په یمن کې یوه عبادت خانه جوړه کړه او خلک یې د هغې بندګۍ او تعظیم ته را وبلل، لیکن کله چې یې د دغې عبادت خانې څخه د خلکو مخونه کعبې او د هغې د بتانو په لور ولیدل، نو خپل لښکر یې تیار کړ ترڅو هغه بتان ختم کړي چې د هغه د بت سره یې مقابله ده ترڅو د ده بت ته میدان خالي شي د کوم چې د الله تعالی نه بغیر عبادت کیږي.

الله رب العالمین رسول الله صلی الله علیه وسلم د حق د اظهار په خاطر راولیږه ترڅو خلک د دغو بتانو د بندګۍ څخه منع کړي، او د یو الله تعالی عبادت ته یې راوبلي چې هیڅ شریک ورسره نشته، د شرک پریښودلو ته د رسول الله صلی الله علیه وسلم بلنه کې ټول هغه څه داخل دي چې د الله تعالی نه بغیر یې بندګي کیږي، که هغه پیغمبر وي، که ملائک، نیک بنده وي، که ظالم بادشاه، درواغژن کاهن وي، که اساسي قانون، یا زیارت، ونه، ګټه، یا شیطان او یا داسې نور.

په مخکنو امتونو کې د الله تعالی طریقه دا وه چې کله به زمانه اوږده شوه-او پیغمبر به رانغی-نو د خلکو عقیده به هم زړه شو او هغوی به د شرک لورې ته ستانه شول، طواغیت به یې ودرول، د هغې عبادت به یې پیل کړ، بلکې نور خلک به یې هم هغې ته رابلل.

پدې لړ کې د شرک ښکاره بیلګه د هغه چا د بندګۍ څخه پیل کیږي چې خلک یې غوره او نیکان بولي، لمړی یې انځورونه جوړ شي ترڅو یې په لیدلو د هغوی عبادت رایاد شي، او د لیدونکو سره یې د عبادت شوق پیدا شي، بیا له دغه انځورونو څخه بتان جوړ شي چې دالله تعالی نه بغیر یې بندګي کیږي، د هغوی نه سپارښونه غوښتل کیږي، حلالکې ورته کیږي، نذر او داسې نور... مشرکان داسې ګمان کوي چې مونږ خو پدې کار الله تعالی ته ځان نږدې کوو، تردې چې خپل دغه ناوړه کار ته شرک هم نه وایي، لکه د هغوی داخبره:(مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى)ژباړه: مونږ د دوی عبادت نه کوو، -مونږ خو دا کار ځکه کوو چه- دوی مونږ الله تعالی ته په درجه کې نږدې کړي.

یا د مشرکینو دا خبره:(هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ) ژباړه: دغه خلک خو د الله تعالی سره زمونږ سپارښیان دي.

مشرکان د خپلو دغو معبودانو څخه سخته دفاع کوي او د هر هغه چا خبره ردوي چې لدغه کاره یې منع کوي، داسې وایي:(وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا) ژباړه: او دوی وایي: تاسو خپل معبودان مه پریږدئ، تاسو -چیرته- ود، سواع، یغوث، یعوق، او نسر پرې نږدئ.

بیا په دې شرک کې هغه څوک د دغو مشرکانو تابعداري کوي، چې د خپلو پلارانو په ړوند تقلید یې په کفر کې داسې زیاتی راغلی وي او د الله تعالی د عبادت څخه یې منع کړي وي، لکه چې الله تعالی د دوی په اړه فرمایلي:(وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى

مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوَلَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ) ژباړه: کله چې دوی ته وویل شي: هغه څه ته راشئ چې الله تعالی رالیږلي او رسول ته راشئ، دوی وايي: زمونږ لپاره هغه څه بس دي چې مونږ پرې خپل پلاران موندلي.-بیا الله تعالی د دوی دغه دعوا باطله کړې فرمايي- آیا که د دوی پلرونه په هیڅ نه پوهیدل او نه په سمه لار وو.

أبو بكر بن العربي المالكي رحمه الله د آيت په تفسیر کې وايي:(د دوی د اخبره چې مونږ پرې خپل پلرونه موندلي او مونږ به د هغوی تابعداري کوو، او هغه کارونه به کوو چې هغوی مو پرې لیدلي وو) دا خبره د هغوی سره ثابته نده چې ګواکې پلرونه يې په سمه لاره وو او یا په سمه لاره کې بې ګناه وو، دې مشرکانو د اخبره هیره کړې چې امکان لري چې د دوی پلرونه په باطله وو [احکام القرآن].

نن ورځ هم مونږ ګورو چې ډیر تنظیمونه، ګروپونه او ډلې داسې دي چې ښکاره د دین د قیام او د شریعت د پلي کولو چیغې وهي، مګر دوی د مخکنو مشرکانو په پل، پښه اېښې، ځکه دوی هم د خپل ګمان له مخې د هغو نیکانو خلکو تعظیم کوي، چې په هغوی کې یو شمیر ښه صفتونه وي، لکه پوهه، جهاد، د طواغیتو پرخلاف صبر او تحمل، یا د هغوی د خطبو او فصاحت له مخې، یا یواځې د خلکو په مینځ کې د هغه د شهرت له مخې.

بیا د دغو خلکو په عزت او تعظیم کې دومره زیاتی وکړی شي چې د شرعي پولو څخه هم واوړي، د هغوی انځورونه پورته کوي، د هغوی په باره کې د تعظیم ناروا لقبونه استعمالوي، د هغوی خبرې د الله تعالی او رسول الله صلی الله علیه وسلم په خبرو او احکامو مخکې کوي، اګر که دا اقرار هم کوي چې د دغه مشر خبره د الله او رسول د خبرو نه اخیستل شوې، خطرناکه خبره پکې دا وي چې د دغه مشرانو خبرې راټولې کړل شي او دهغې څخه د (منهج) په نوم کار واخیستل شي، او د دغو تنظیمونو راتلونکو نسلونو ته د هغې ښوونه او لوستنه کیږي،دعوا دا وي چې همدغه صراط مستقیم او هغه سیده لاره ده چې د الله تعالی رضا پکې حاصلیږي، اوس دا خبره هم مشهوره ده چې دغو اشخاصو ته د یوې اوبلې ډلې «سمبولونه» ویل کیږي او چا چې پدغه سمبولونو رد وکړ، نو دومره ناخوښه ګڼل کیږي، لکه چې د الله تعالی په شریعت چا رد کړی وي، تاته به داسې ښکاره شي چې دغه «سمبولونه» -مړه وي که ژوندي- د دې ګمراهانو په زړونو کې د قرآن او حدیث ځای نیولی، که چا یې کمی بیان کړ نو ګویا هغه د اسلام کړی له غاړې لرې کړه.

اوس داسې حال رامینځ ته شوی چې د هرې ډلې یو یا ډیر «سمبولونه» دي، لکه په جاهلیت کې چې به د قبائلو یو یا ډیر بتان ول، د هرې ډلې دا کوښښ دی، چې د خپل بت تعظیم د خلکو په زړونو کې کښینوي او دا ورته ښکاره کړي چې هله به زمونږ ملګري ډیر شي چې زمونږ د دغه

«سمبول» تعظیم د خلکو په مینځ کې ډېر شي، همدا وجه ده چې د دغو سمبولونو لپاره یو شمېر لقبونو ایښودل کېږي، او د دغه تنظیم مشران چې کومې پرېکړې کوي د خپلو سمبولونو د خبرو څخه پرې دلیل نیسي، بلکې د یو کار د جواز او ضرورت په اړه یوازې دومره هم بس وي چې د دغې ډلې شیخ او «سمبول» پرې رایه ورکړې وي، یایې پرې اقرار او امر کړی وي، بیا نو دېته نه کتل کېږي چې شریعت څه وایي، بلکې خبره دیته رسیدلې چې خلک د دغو سمبولونو په اړه جګړې کوي، هره ډله دعوا لري چې مونږ د دغه «سمبول» اصل وارثان یو، په سمه توګه یې تابعدار یو، د هغه په ښوونه سم روان یو او د هغه د پیغام امانتګر یو، حال دیته رسیدلی چې خلکو دروازې جوړې کړې، لکه چې د روافضو او باطنیه فرقو حال دی-الله دې دوی وشرموي- هغوی هم دا خیال لري چې علماء او شیوخ یې د آل بیت امامانو ته دروازې دي، چې خلک ورسره په دغه لاره تماس نیسي، دلته هم حال دا دی چې د یوې ډلې بعضې افراد دا دعوا کوي چې دفلاني «سمبول» وصیت زما په حق کې دی او همدا زه د دغې ډلې او تنظیم... خلاصی ورکونکی او مسیحا یم.

د ګمراهانو ښکاره صفت خپل تنظیم، ډله... د «سمبول» سره نښلول او په هغې ځان مضبوطول وي، ځکه صحیح مسلمان پدې پوهېږي چې قرآن او سنت هغه یوازینی قوی لوری دی چې د خپلې دعوې د اثبات لپاره ورته تکیه کولی شو، مګر بدعتیان چې د شرعي دلیل له موندلو عاجز شي نو بیا غلط دلائل لټوي ترڅو خپله دعوا او منهج صحیح ثابت کړي.

لکه چې نن ورځ ګمراه تنظیمونه او ډلې هم دغه کار کوي، چې د خپل منهج د صحیح ثابتولو لپاره یو «سمبول» ته تکیه کوي، خو که چېرته د دغو سمبولونو حال وکتل شي نو معلومه به شي چې بعضې یې مبتدعین ګمراهان وي او بعضې نور یې په ښکار ارتداد کې ککړ وي.

کله نا کله دغه تنظیمونه د خپل منهج د صحت لپاره د د غې ډلو د مخکنو افرادو په قربانۍ دلیل نیسي، یا چې څومره یې په زندانونو کې دي، یا یې شمېره زیاته ده او افکار یې په خلکو کې خپاره دي، چې دغه ټولې خبرې د حق په مقابل کې هیڅ فائده نه ورکوي.

ځکه موحد مسلمان ټول «سمبولونه» د اسلام په تله تلي او هیڅکله داسې نه کوي چې خپل دین د کوم «سمبول» په تله وتلي، د هغه په نزد دیو «سمبول» قدر دومره وي، څومره چې هغه د حق تابع وي او کله هم حق د دغه «سمبول» په خبرو او کارونو کې نه لټوي، د موحد مسلمان کوښښ دا وي چې د الله تعالی بنده شي، نه د کوم تنظیم او د هغې د سمبولونو، موحد مسلمان د رسول الله صلی الله علیه وسلم تابع وي، نه د کومې ډلې او حرکت د منهج.

نن ورځ «سمبولونه» ډېر شوي، حتی چې د جاهلیت د مشرکانو د بتانو څخه هم زیات او هر څوک د مشرکانو په څېر خپل «سمبول» ته بلنه کوي اوس تنظیمونه هم «سمبولونه» ښکاري، مشران یې بیل «سمبولونه» او منهجونه یې بیل «سمبولونه» ، مسلمان حیران شي چې ربه اوس د کوم «سمبول» تابع شم؟

د دې پوښتنې په ځواب کې به ټول عقلمند په یوه خوله ووایي: د هغه چا تابع شه چې د قرآن او سنت سره موافق وي، نو نتیجه دا شوه چې باید مونږ رأسًا د قرآن او سنت تابع شو او دغه «سمبولونه» پرېږدو.

د مظالمو د څارنې د مرکزي دفتر د امير سره مرکه

د شکايتونو دغه مرکزي دفتر د څه لپاره جوړ کړای شوی دی؟

الحمد لله والصلاة على رسوله الكريم ومن سار على هديه إلى يوم الدين، وبعد: الله – عزوجل - په عدل امر کړی او هغه يې د خپل ځان صفت ګرځولی، الله سبحانه وتعالی فرمايي: {إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَى وَيَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ} [النحل: ٩٠]. ژباړه: په يقيني توګه الله تعالی په عدل، ښيګڼې او خپلوانو ته په ورکړه امر کوي او له بدۍ او بې حيايي، او زور او ظلم څخه منع کوي، تاسو ته وعظ کوي ترڅو خبره رایاده کړئ.

بل ځای فرمايي: {وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَّا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ} [الأنعام: ١١٥]. ژباړه: او ستا د رب کلمه د عدل او ريښتينولۍ له نکاه څخه پوره ده، د هغه د کلماتو لپاره هيڅ بدلون نشته او هغه اوريدونکی او پوه دی.

بل ځای الله تعالی د خپل ځان څخه ظلم نفي کوي:{إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ} [يونس: ٤٤]، ژباړه: يقينا الله تعالی د خلکو سره هيڅ ډول ظلم نه کوي، ليکن خلک د خپل ځان سره ظلم کوي.

الله تعالی د ظلم د ټولو ډولونو څخه منع کړې، چې په هغې کې يو شرک هم دی، کوم چې د ظلم تر ټولو لوی ډول دی.

الله سبحانه وتعالی فرمايي:{وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ} [لقمان: ١٣]، ژباړه: کله چې لقمان خپل ځوی ته د وعظ په ترڅ کې وويل: ای زما ځويه! ته د الله تعالی سره شرک مه کوه، په يقيني توګه شرک ډير لوی ظلم دی.

د ظلم يو ډول دا هم دی چې انسان د خپل ځان سره د الله تعالی د يو امر د مخالفت په وجه ظلم وکړي يا د هغه د کومې پولې څخه تېر شي، الله تعالی فرمايي:{وَمَن يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ} [الطلاق: ١]. ژباړه: څوک چې د الله تعالی د پولو څخه تيری وکړي نو هغه د خپل ځان سره ظلم وکړ.

د ظلم يو ډول دا هم دی چې انسان د بل چا سره ظلم وکړي او د هغه په حقوقو تيری وکړي، لکه څرنګه چې الله تعالی د داود - عليه السلام - په ژبه فرمايلي دي: (قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ إِلَى نِعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ) [ص: ٢٤]. ژباړه: هغه وويل: يقينا هغه- ستا څخه په مېږه غوښتو او خپلو مېږو سره په يو ځای کولو- ستا سره ظلم کړی او واقعيت دادی چې زياتره شريکان يو پر بل تيری کوي، مګر هغه کسان چې ايمان لري او نيک عمل کوي، چې دوی په کې ډېر کم دي.

نو دین به هغه وخت په سمه توګه قایم شي چې د ظلم دغه ټول ډولونه له منځه ولاړ شي، چې د دې هدف په لار کې نن اسلامي دولت د الله عزوجل په فضل کار کوي، ځکه د شرک پر خلاف جنګ او ټول خلک د الله رب العالمین حکم ته په غاړه مجبورولو سره لوی ظلم له منځه ځي، په امر بالمعروف نهي عن المنکر سره د انسانانو د خپلو ځانونو سره د ګناهونو په شکل کې شکاره ظلم له منځه ځي او د الله تعالی په شریعت نافذولو، د حدودو په قیام او د زیاتي څخه د خلکو په لاس نیولو سره د انسانانو ترمنځ د ظلم لړۍ له منځه ځي، چې په دې چوکاټ کې اسلامي دولت بېلابېل ارګانونه جوړ کړي، ترڅو خلک په خپل منځ کې د ظلم څخه منع کړي او ظلم فورا د یوه فرد یا یوې خوا څخه په نښه کړي شي، له دغه ارګانونو څخه یو هم د مظالمو د څارنې مرکزي دفتر دی.

په اسلامي دولت کې هغه کومې خواوې دي چې د ظلم د مخنیوي څارنه کوي او د خلکو ترمنځ ظلم له منځه وړي؟

په دې اړه اصول دا دي چې د مظلوم مرسته او د ظالم لاس ونیول شي- اګر که مسلمان هم وي - دا دواړه کارونه په هر مسلمان واجب دي، لکه چې رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي:(د خپل ورور سره مرسته وکړه، که ظالم وي که مظلوم، نو یو سړي وویل: ای د الله رسوله زه به ورسره مرسته کوم که چېرته مظلوم و، خو که چېرته ظالم و نو څرنګه مرسته به ورسره کوم؟ په دې اړه خبر راکړه، هغه وفرمایل: ته به دغه سړی د ظلم څخه منع کړې نو دغه د هغه سره مرسته شوه) [متفق علیه].

بیا که مونږ هغه امانت ته وګورو چې مشرانو داسلامي دولت په مجاهدینو اېښی دی نو دغه واجب نور هم ډېر قوي کوي، ترڅو مجاهدین په دې اړه د هغه ورونو سره مرسته وکړي چې د مظالمو د څارنې لپاره ټاکل شوي دي، له دې امله ضرورت دا تقاضا کوله چې باید داسې ځانګړی ارګان وجود ولري چې د مظالمو څارنې ته وزګار وي.

نو اسلامي دولت- د الله په فضل سره - د مظالمو لپاره یو شمېر داسې دفترونه جوړ کړل چې په دیوان القضاء والمظالم پورې اړه لري او د اسلامي دولت په هر ولایت کې یې هم د مظالمو د ثبت او د منځه وړلو لپاره دفترونه جوړ کړي چې د والي په دفتر پورې اړه لري، ترڅو هغوی ته د هغه چا شکایتونه ورسېږي چې د والي د لاس لاندې وي لکه امیران او مجاهدین، د دې ټولو نه علاوه د مظالمو د څارنې مرکزي دفتر یوه داسې ځانګه هم جوړه کړې چې په ځانګړې توګه په مستقل ډول د مظالمو څارنه کوي، دغه ټولې خواوې په کډه د هغو قضیو په اړه څېړنه کوي چې هلته د ظلم وېره موجوده وي، ترڅو د هغوی څارنه او تعقیب وشي او پر وخت مشخص کړای شي.

د مظالمو (شکایتونو) د څارنې او تعقیب لپاره دغه بېلابېلې خواوې ولې ټاکل شوي، رازیې څه دی؟

رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي: (په تاسو کې هر یو شپونکی(مسؤل) دی او د هغه څخه به د خپلو اتباعو په اړه پوښتنه کېدای شي)[متفق علیه].

نو هر هغه څوک چې الله تعالی ورته د مسلمانانو له کارونو څخه کومه برخه په غاړه کې اچولې وي، په هغه واجب دي چې په خپلو اتباعو او لاس لاندې خلکو کې د ظلم مخه ونیسي او که چېرته ورته د ظلم په اړه د کومې قضیې په هکله خبر ورسیږي نو هغه شرعا مکلف دی چې د خپل رعیت څخه د ظلم د پورته کولو لپاره کوښښ وکړي.

له دې امله په اسلامي دولت کې د ظلم د مخنیوي لپاره بېلابېلې خواوې ټاکل شوي، ترڅو د اسلامي دولت د اتباعو او مجاهدینو لپاره اسانه وي چې په ولایتونو کې والیانو ته د هغوی د لاس لاندې خلکو په اړه شکایات ورسوي او په محکمو کې د پرتو قضیو خاوندان دیوان القضاء ته د قضاء د احکامو په اړه شکایت وکړي، ترڅو دغه احکام بیا له سره وڅېړل شي، همدا ډول په دار الاسلام کې د عامو مسلمانانو لپاره دا موقع برابره شي چې هغوی د والیانو په اړه یا د دیوانونو د امیرانو او عسکري امیرانو په اړه او یاهم د اداري اجراءاتو په اړه د امیر المؤمنین- حفظه الله - لخوا لوړ پورې کمیسیون (اللجنة المفوضة) ته شکایت وکړي - کوم کمیسیون چې د مظالمو د څارنې مرکزي دفتر په دغه ماموریت ګمارلی دی.

په دې شکل سره به مونږ- بإذن الله- په دې اړه خپل پوره کوښښ کړی وي چې د خلکو پرمخ دروازه خلاصه کړو ترڅو خپل شکایت ځای ته ورسېږي، همدا ډول هغه بندونه مو له منځه یوړل چې پر بنسټ به یې

دعوه له دې امله وروسته کېده چې دغه خوا په دې اړه ځانګړې اوامر او تخصص نه لري او یاهم په مدعی علیه باندې واک نه لري.

د هغه مظالمو په اړه چې د مظالمو د تعقیب او څېړنې دفتر ته ورسېږي، دفتر کوم ډول اجراءات کوي؟کله چې مونږ کومه دعوا واخلو او ځان سره یې ثبت کړو نو بیا ورته ګورو چې:که چېرته په قضیه کې د ظلم غالب احتمال وي نو تعقیب ته یې ورکوو، که نه وي نو فورا یې رد کوو.

بیا د ظلم دغې قضیې ته کتل کېږي، که چېرته د والیانو او د دیوانونو د امیرانو د لاس لاندې قضیو پورې اړه لري نو هغوی ته حواله کولی شي ترڅو په کې څېړنې وکړي او نتیجه یې د مظالمو مرکزي دفتر ته واستوي چې هلته د غور لاندې ونیول شي؛ که چېرته په کې د متعلقه محکمې یا خوا تحقیق پوره او فیصله یې مناسبت وي، تصدیق یې کېږي او که چېرته تحقیق نیمګړی وي یا په کې فیصله مناسب نه وي نو یو ځل بیا ورته لېږل کېږي چې د سره پرې غور وکړي، په دې اړه زمونږ کار دا دی چې په پرله پسې ډول د قضیې تعقیب کوو، ترڅو په کې صحیح کتنه وشي او په عاجله توګه سرته ورسي.

که چېرته قضیه په یو قضایي حکم پورې اړه لري نو هغه مونږ بیا دیوان القضاء ته حواله کوو او ترڅنګ قاضیانو ورونو ته په دې اړه خپله رایه هم لېږو، ترڅو په قضیې کې د سره کتنه وکړي، چې دلته هم زمونږ رول د موضوع تعقیب او په اړه یې د تلوار (سرعت) نه کار اخیستل وي.

لیکن که چېرته قضیه په کوم والي ورور یا د کوم دیوان په امیر او یاهم د اسلامي دولت په کوم ارکان پورې اړه لري، نو بیا دغه قضیه موږ په خپله اخلو، په چا چې دعوا شوې وي هغوی را غواړو یا په قضیه کې د هغوی نائب راغواړو او په هغه مسائلو کې چې په دوی دعوا شوې وي د دوی دفاعي ځوابونو ته غوږ نیسو، بیا په قضیه کې په دې شکل سره فیصله کوو چې: که ظلم ثابت شي نو مظلوم ته خپل حق سپارو، یا ظالم ته تعزیر او سزا ورکوو او که چېرته دعوا ثابته نه شي نو دعوا رد کوو او وضحات یې کوو.

تاسو د خپلو خبرو په ترڅ کې د بعضې قضیو په اړه وویل که چېرته په کې د ظلم احتمال وي، له دې ټکي ستاسو څه مقصد دی؟

ترڅو تاته په دې اړه خبره ښه واضحه شي زه به درته دوه مثالونه وړاندې کړم، چې ته یې په اساس په دواړو کې توپیر وکړای شې لومړی: یو امیر یو مجاهد بل ځای ته نقل کړي چې هلته یې ورته ضرروت وي ترڅو هلته حاجت پوره کړای شي یا دغه د تخصص خاوند وي یا داسې نور څه، لیکن په دې اړه د دغه مجاهد خیال وي چې ما سره ظلم شوی، ځکه چې زه د خپل کور او سیمې څخه لرې کړای شوم... دویم: یو امیر هغه مجاهد چې د هغه د لاس لاندې وي د تعزیر او سزا په شکل بلې سیمې ته ولېږي، ځکه چې ده کومه غلطي یا بې پروایي کړې وي او یا پکې د یوې خطا مخنیوی وي چې امیر ترې ځان ساتي، لیکن دغه مجاهد ګمان کوي چې په دې قضیه کې

ماسره ظلم شوی، ځکه دغه تعزیري سزا د هغې خطا سره سمه نه ده چې زما څخه شوې ده یا دغه مجاهد وایي چې اصلا زه په خطا نه یم.

نو په لومړي حالت کې د ظلم کوم احتمال نشته ځکه د امیر حق دی چې خپل مجاهدین یا یو تن د یو ځای څخه بل ځای ته د کوم ضرورت له مخې ولېږي او مجاهد به په دغه وخت کې خبره اوري او مني به یې، لیکن په دویم حالت کې د ظلم احتمال کېدای شي، چې په دغه حالت کې موږ قضیه په لاس کې اخلو او د مسئلې حقیقت ته ځان رسوو، ترڅو وګورو که ظلم په کې وي چې له منځه یوړل شي- بإذن الله.

موږ چې د دې دفتر د جوړولو څخه تر اوسه کومې قضیې څېړلې نو په هغې کې مو د نیمایي پورې قضیې داسې موندلي چې د ظلم کوم احتمال په کې نشته، بلکې هغه د شکایت او احتیاجاتو له زمرې څخه دي، لیکن هغه قضیې چې موږ په کې د ظلم علامه لیدلې نو – الحمدلله - هغه موږ په خپله اخېستي او د ظلم دغه احتمال موږ په نسبي ډول په ډېره کمه موده کې ختم کړی؛ یا مو ظلم له منځه وړی- که چېرته موجود وي - او یا مو مدعي ته د هغه د دعوا په اړه نصیحت کړی چې مدعی علیه په دې اړه بې ګناه دی.

آیا د مظالمو د دغه دفتر په غاړه نور ماموریتونه هم شته؟

هوکی! د الله په فضل موږ یو شمېر داسې کمیسونونه لرو چې د اسلامي دولت په زندانونو ګرځي او هلته د بندیانو سره مرکې کوي، یا هغه څوک چې اوس د تحقیق په مرحله کې دي، ترڅو یې په اړه کتنه وشي او که د ظلم شکایت لري چې هغه واخېستل شي او د دې ترڅنګ یو شمېر نورې لجنې (کمیسیونونه) هم لرو چې په سنګرونو او د رباط په لومړیو خطونو ګرځي ترڅو د مجاهدینو احوال تعقیب کړي او په مظالمو کې یې کتنه وکړي، په دوارو حالتونو کې که داسې قضیه په لاس راشي چې په هغې کې د ظلم علامه او احتمال کېدای شي نو هغه دفتر ته راجع کولی شي تر څو یې تعقیب او څېړنه سرته ورسېږي، د دې ترڅنګ د مختلفو قبایلو د مشرانو او مخورو سره لیدل کېږي؛ ترڅو د هغوی شکایتونه واورېدل شي او مشرانو ته د کتنې لپاره ورسول شي.

د مرکې په پای کې کوم پیغام لرئ چې کتونکو ته یې رسول غواړئ؟

موږ ټولو مسلمانانو ته عموما او په ځانګړې توګه د اسلامي دولت مجاهدینو ته وصیت کوو چې د ظلم څخه ځان وژغوري ځکه د ظلم ځر ځای ډېر ناکاره دی او د رسول الله صلی الله علیه وسلم د بیان سره سم د قیامت په ورځ تیارې دي.

که په چا د خپل ورور لخوا ظلم شوی وي او غواړي چې خپل حق ترې واخلي نو د مظالمو د تعقیب په دفتر کې د هغه د ورونو دروازې همېشه د هغه په مخکې خلاصې دي، همدا راز نور دفترونه هم د هغه په مخکې خلاص دي، هغه باید موږ ته د ظلم خپله قضیه وړاندې کړي، که یې حق ثابت شو نو د ظالم څخه به ورته حق اخلو اګر که دغه ظالم موږ ته د ټولو نه زیات ګران وي او په دې اړه به موږ د چا د ملامتیا کومه پروا ونه کړو- بإذن الله.

او که څوک د خپل ځان لخوا په چا دکوم ظلم په اړه پوه شو نو د الله تعالی څخه دې ووېرېږي او ژر تر ژره دې توبه وباسي او د حق خاوند ته دې حق ورسوي او د هغوی څخه دې معافي هم وغواړي.

که څوک د ظلم د کومې قضیې په اړه معلومات لري نو د خپل مظلوم ورور سره دې د قضیې په رارسولو کې مرسته وکړي، ځکه بعضې مظلومان کمزوري وي، بعضې ناپوه وي؛ نه پوهېږي چې خپله قضیه څرنګه ورسوي او څرنګه خپل حق وغواړي، کله چې موږ ته خپله قضیه ورسوي نو په دې سره به هغه خپله قضیه مشرانو ته رسولې وي او د الله تعالی په وړاندې به یې ذمه بري وي او څوک چې په ظلم غلی پاتې شو-مونږ ته یې قضیه را ونه رسوله-، نو په دې غلي پاتې کېدو یې د ظالم سره مرسته وکړه چې سزا به یې د ظالم څخه ډېره وي.

د الله تعالی نه سوال کوو چې زموږ احوال سم کړي او زمونږ خاتمه ښه کړي، إنه ولي ذلك والقادر عليه، وصلى الله وسلم على نبينا محمد، والحمد لله رب العالمين.

د ذو الحجې

لمړۍ لسیزه او پکې ثابت عبادتونه

دا یو څو ورځې دي چې پدې کې زمونږ مخې ته د عباداتو یو لوی موسم را روان دی چې هغه د ذوالحجې میاشتې هغه لس لمړنی ورځې دي، د حج ورځې، دا ورځې هغه دی کومو ته چې الله تعالی د ټول کال غوره ورځې ویلې دي، او دا ورځې الله تعالی مونږ ته ددې لپاره غوره کړې تر څو مونږ پدې ورځو کې مونږ خپل عبادات وکړو او هغه کمبوتونه را پوره کړو کوم چې زمونږ نه شوی دي، نو د دې ورځو اهمیت څومره دی؟ فضیلت یې څومره دی ؟ او کوم کوم کارونه پدې ورځو کې کول پکار دي؟

د دې ورځو د فضیلت په هکله دا کافي ده چې الله تعالی پدې قدرمنو ورځو قسم کوي، الله تعالی فرمایي : {وَالْفَجْرِ * وَلَيَالٍ عَشْرٍ} [الفجر: ۱-۲]، په سبا مې دې قسم وي او په لسو شپو.

ابن کثیر لیکلي چې: د لیال عشر څخه مراد لس ورځې د ذوالحجې دي، او دا خبره ابن عباس -رضی الله عنه-، مجاهد -رحمه الله- ، عبدالله بن الزبیر -رضی الله عنه- او زیاتو مخکینو او روستنو علماؤ هم کړې ده ، او الله تعالی قسم نه کوی مګر په لویو شیانو، ابن القیم -رحمه الله تعالی- په خپل کتاب (التبیان) کښی لیکلي چې: هر وخت چې په هغه کې داسې عظیم اعمال وی نو پکار ده چې الله تعالی وربانديې قسم وکړي.

او لکه څرنګه چې رسول الله -صلی الله علیه وسلم- مونږ ته بیان کړی چې: د ذوالحجې اولنی لسیزه د ټول کال تر ورځو غوره او بهتره ده او پدې ورځو کې اعمال تر نورو هرو عملونه غوره دي چې په نورو ورځو کې وي بخاري په خپل کتاب (صحیح البخاري) کښی وایي: چې رسول الله -صلی الله علیه وسلم- فرمایلي: داسې ورځې نشته چې په هغو کې کوم عمل الله تعالی ته ډیر خوښ وي له دې (لسو) ورځو څخه، صحابه کرامو ورته وفرمایل چې: ای د الله رسوله د الله په لاره کښی جهاد هم ترینه غوره ندی؟ هغه وفرمایل: نه، جهاد في سبیل الله هم ترینه ندی غوره، مګر هغه سړی چې خپل مال او خپل ځان دواړه د الله تعالی په لاره کې وباسی او بیرته رانشي.

ابن رجب الحنبلي په خپل کتاب (لطائف المعارف) کښی فرمایي چې: دا حدیث پر دې خبره دلالت کوي چې نیک اعمال پدغه لسو ورځو کې الله تعالی ته د ټول کال تر ټولو ورځو خوښ دی، نو چې هر عمل الله تعالی ته څومره خوش وي هغه ډیر بهتر هم وی.

ابن القیم رحمه الله په خپل کتاب (زاد المعاد) کې لیکلي چې: د ذوالحجې دې لس ورځو ته څکه فضیلت ورکړل شوی چې په دې ورځو کې د قربانی ورځ، د عرفې ورځ، او د حج د شروع کولو (الترویه) ورځ ده.

په دغو لسو ورځو کې یوه ډیره د لوی شان والا ورځ ده چې هغې ته د عرفې ورځ ویل کیږي، هغه ورځ چې په هغې کې د ټولې دنیا مسلمانان را ټولیږي، هغه ورځ چې په هغې کښی الله تعالی خپل دین پوره کړی او د دغې ورځې روژه د دوه کالو ګناهونه ختموی، او بله ورځ پدی لسو ورځو کښی د حج مبارکه ورځ ده چې په هغې کې هغه عبادات او طاعات را ټولیږی چې په نورو ورځو کښی نشی کیدالای.

پدغه لسو ورځوکښې غوره عبادتونه:

یقینا د دغو لسو ورځو را لاندی کول د الله تعالی په نعمتونو کښې ډیر ستر او لوی نعمت دی، د دې ورځو پوره عزت او قدر صرف عبادت کونکی او کوښښ کونکی اداء کولای شي، نو پر هر مسلمان دا لازمه ده چې له دغو ورځو څخه ځان خبر کړي او دا د ځان لپاره یو لوی غنیمت او ورتیا وګڼي، ځکه چې مخکینو نیکانو خلکو به په دغه ورځو کښی په عبادتونو کښی تر نورو ورځو ډیر کوښښ کولو، او دا خبره د هغوی له خوږ سیرت څخه هم بریښي.

هغه غوره اعمال چې باید مسلمان پرې پدغه ورځو کې ډیر زیات ټینګار او حرص وکړي، هغه ډیر زیات دي لکه : د الله تعالی په لاره کې جهاد ، د قران کریم تلاوت کول ، په مسجد کښی د فرض لمونځ پابندي کول، د مور او پلار سره نیکي کول، له خپلوانو سره ښیګړه کول، د ګاونډیانو سره ښه کول، د خلکو په مینځ کې روغه کول، د میلمه عزت کول، د الله تعالی په لار کښې مال مصرف کول، د بیمار پوښتنه کول او داسی نور، خو یو شمیر داسې نور عملونه هم شته چې د هغو خاص ستاینه شوی ده لکه :

(۱) . د الله تعالی ډیر ذکر کول: الله تعالی فرمایې: {لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ} [الحج: ۲۸]، ژباړه: پدې خاطر چې دوی خپلو ګټو ته حاضر شي او د الله تعالی نوم په معلومو ورځو کې یاد کړي.

ابن رجب -رحمه الله- په خپل کتاب (اللطائف) کې وایي چې: چی له دې معلومو ورځو څخه مراد هغه لس ورځې د ذوالحجې دي.

له دې امله رسول الله -صلی الله علیه وسلم- په دغه لسو ورځو کې مسلمانان پر نیکو عملونو را ټیز کړي دي چې باید په لوړو اوازونو تکبیرونه او د الله تعالی حمدونه ووایي، [رواه احمد وغیره] .

بخاری په خپل کتاب (صحیح البخاري) کښی روایت کوي چې عمر -رضی الله عنه به په منی کې د خپلې خیمې څخه تکبرونه په لوړ اواز ویل تر دې چی په مسجد کې به نورو خلکو هم اوریدل، نو هغوی به هم ورسره بدرګه کول، او بازارونو کښی به هم خلکو بدرګه کول، تر دې چې ټوله منی به د تکبیر له اوازونو څخه ډکه شوه او ابن عمر -رضي الله عنهما- به په دغه ټولو ورځو کې د هر لمانځه څخه وروسته ،پر خپل بیستر، په خیمه کښی، د کیناستلو په ځای کښی او په روانه کې.

نو دا معلومه شوه چې پدغه لسو ورځو کې تر ټولو غوره عمل تکبیرونه ویل دي، بیا تکبیر دوه ډوله دی : یو عام تکبیر بل په خاص تکبیر؛ عام تکبیر د ذوالحجې د لمړۍ ورځې څخه دیارلسمې ورځې تر اخیره پورې په هرځای کې ویل پکار دي او خاص تکبیر به د لمانځه څخه وروسته چې د عرفې د ورځې له سهار څخه [څوک چی حج نکوی] د تشریق د ورځو تر اخره پورې، لکه چې د صحابه کرامو نقل دي او حاجیان به یې هغه وخت پیل کوي چې د اختر په ورځ شیطان ولي.

د تکبیر الفاظ په لاندي ډول دي: الله اکبر الله اکبر لا اله الا الله والله اکبر الله اکبر ولله الحمد، له دې پرته نور هم د صحابه کرامو څخه رانقل دي.

(۲) . روژه : مسلمان ته دا پکار دي چې د ذوالحجې لمړۍ نهه ورځې روژه ونیسې، (ټولې یا چې څومره نیولی شي)، ځکه چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم د بعضې بیبیانو څخه روایت دی چې رسول الله -صلی الله علیه وسلم- به د ذوالحجې لمړۍ نهه ورځې روژه نیوله [ابوداود]، او ډیر علماء وایي چې د ذوالحجې لمړۍ نهه ورځې روژه نیول کلک مستحب دي. [شرح صحیح مسلم د نووي] .

(۳) . قرباني-اختری- حلالول: پدغه لسو ورځو کې بل غوره عمل دادی چې الله تعالی ته د یوه څاوري په حلالکه ځان نږدې کړي، قرباني د ډیرو علماؤ په نیز موکد سنت دی، نو هر مسلمان چې د قربانی د څاروي د اخیستو یا پکې د برخې د اخیستو توان او طاقت لري نو باید هغه په دی کې سستي ونکړي، ځکه چې رسول الله -صلی الله علیه وسلم- او صحابه کرامو پدې کار پابندي کړې ده.

ترمذي په خپل کتاب (سنن الترمذي) کې د ابن عمر -رضی الله عنه- څخه نقل کړی دی هغه وایي چې رسول الله -صلی الله علیه وسلم- په مدینه کې لس کاله تیر کړي او هر کال به یې قرباني کوله.
ابن القیم -رحمه الله- په خپل کتاب (زاد المعاد)

کښې لیکلي چې رسول الله به قرباني کله هم نه پرېښوده.

(۴) . حج او عمره کول : پدغه لسو ورځو کښې تر ټولو غوره او بهتر عمل د الله تعالی د کور حج کول دي[ځوک چې د لاری طاقت لری] نو چا له چې الله تعالی توفیق ورکړ چې په صحیح توګه حج او بیا قرباني وکړي نو د دغه سړی به د الله د نبي-صلی الله علیه وسلم- د قول سره سم دا ثوابونه نصیب شي چې فرمایي: یوه عمره تر بلې عمرې پورې د دې دواړو تر مینځ ګناهونه ختوي، او هغه حج چې هغه خاص د الله د رضا لپاره وي نو د هغې بدله د جنت څخه بله نشته .[متفق علیه] .

د الله تعالی څخه غواړو چې داسلامي دولت مجاهدینو ته فتحې ور نصیب کړي او د آل سلول څخه دا پاکه مدینه او مکه خلاصه کړي، الله دې دوی وشرموي او الله دې مونږ ته د شریعت تر مشری لاندی حج او عمره را نصیب کړي.

که څوک پوښتنه وکړي چې مونږ د دې دوه قسمه حدیثونو تر مینځ څنګه یوځای والی راولو چې یوې خواته رسول الله-صلی الله علیه وسلم- د دې لسو ورځو عملونه تر ټولو ورځو غوره وګڼل او بل طرف ته په صحیح متواترو حدیثونو کې یې د الله په لاره کښې جهاد ډېر ستایلی دی؟ لکه د ابو هریرة رضی الله عنه په حدیث کښې چې راځي:د رسول الله څخه وپوښتل شول چې کوم عمل ډېر غوره دی؟ هغه ورته وفرمایل چې په الله او په رسول ایمان راوړل بیا ورته وویل شو چې بیا کوم یو عمل ډېر غوره دی؟ هغه ورته وفرمایل چې د الله په لاره کې جهاد کول. [متفق علیه].

نو د دی دواړو حدیثونو تر مینځ د جمع کولو لپاره د فیض الباري صاحب وایي: دا هغه وخت کې د دی ورځو عملونه غوره دي چې کله جهاد فرض عین نه وی، یا دا چې دلته خبره د فضلیت ده نه د فرضیت.

او ابن رجب وایي: یقنا پدی لسو ورځو کښې فرض تر نور ولیسزو ډیر بهتر دي او نفل یې هم دغسې، هر چې د دې ورځو نفل دي نو دا خو یقیني ده چې تر نورو فرضو بهتر ندي، ځکه چې د رمضان د لسو ورځو روژه د دې لسیزې د روژې څخه بهتره ده، ځکه فرض تر نفلو بهتر وي. [فتح الباري].

او د علماؤ په نیز دا خبره معلومه او ثابته ده چې جهاد [اګر که اقدامي وي] تر ټولو اعمالو بهتر دی او هیڅ عمل ورسره نشي برابریدلای، لکه چې ابن تیمیة -رحمه الله- وایي: څومره چې زه خبر یم نو د علماؤ پر دې خبره اتفاق دی چې په عباداتو کښې تر ټولو غوره عمل جهاد دی، د مثاله په توګه: دا د نفلي حج، نفلی روژې او نفلی لمونځ څخه بهتر دی. [مجموع الفتاوی].

نو هغه وخت به څرنګه حال وي چې جهاد دفاعی وي او پر هر مسلمان فرض عین وي؟! ابن تیمیة -رحمه الله- د تاتاریانو خلاف جهاد په اړه وایي: که چرته پدی حاضر وخت کې د صحابؤ مشران لکه ابوبکر ، عمر ، عثمان ، علي –رضي الله عنهم- او یا نور ژوندي وی نو د هغوی تر ټولو غوره عمل به ددی مجرمانو خلاف جهاد وو. [مجموع الفتاوی].

نو نتیجه دا شوه چې کله جهاد فرض عین وي (لکه دفاعي جهاد) دا تر ټولو واجبو او مستحبو کارونو غوره او افضل عمل دی، که چیرته اقدامي جهاد په دغه لسو ورځو کښې راشي نو بیا دا تر ټولو بهتر او غوره عمل دی.

نو دا یو غنیمت وګڼئ اې مسلمانانو ډیر لوی غنیمت، ځکه چې قسم په الله که د دغې د ارزښت اندازه ولګول شی، او پدغه ورځو کې په عبادتونو کښې تیزي وکړئ او د مرګ له نیتې څخه وړاندې دیته تیزي وکړئ، ځکه چې نن عمل دی حساب نشته، سبا به حساب وي عمل به نه وي.

اې الله مونږ په خیر تر دغو لسو ورځو ور ورسوه او زمونږ سره په خپله ذکر، شکر ، او ښه عبادت کښې مرسته وکړه. اللهم آمین .

د ذو الحجې لمړۍ لس ورځې

الله عالی فرمايي:

﴿وَالْفَجْرِ * وَلَيَالٍ عَشْرٍ * وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ﴾

زما دې په سبا قسم وي او په هغو لسو شپو او په جفتو او طاقو. سورة الفجر

غوره والی يې

د ابن عباس رضي الله عنه نه روايت دی چې رسول الله ﷺ فرمايلي:(هيڅ يو عمل لدې ورځو څخه په نورو کې بهتر نشته) نو صحابه کرامو وويل:جهاد ترې هم بهتر ندی؟ هغه وفرمايل:(جهاد ترې هم بهتر ندی، مګر هغه سړی چې په جهاد کې له کوره د مال او نفس سره ووځي او هيڅ شی ترې بيرته راستون نشي)[صحيح بخاري]

هغه مستحب اعمال او آداب چې پدې ورځو کې اداء کيږي

د لمړيو نهه ورځو روژې نيول

د نبی ﷺ د بعضې بيبيانو څخه روايت دی، وايي:(رسول الله ﷺ به د ذو الحجې نهه ورځې روژې نيولې).رواه أبو داود

د عرفې د ورځې روژه

د ابو قتاده الانصاري رضي الله عنه نه روايت دی چې د رسول الله ﷺ څخه د عرفې د ورځې په اړه پوښتنه وشوه، نو هغه وفرمايل:(د مخکني او وروستني کال ګناهونه ريژوي)[صحيح مسلم]

قرباني

د انس رضي الله عنه نه روايت دی، وايي رسول الله ﷺ په دوه ښکليو ګډانو قرباني وکړه، ما وليد چې په مخ به يې ورته پښه کيښوده او بسم الله او الله اکبر به يې ووايه او دواړه يې په خپل لاس حلال کړل.صحيح مسلم

الله اکبر لا اله الا الله او الحمدلله ويل

د ابن عمر رضي الله عنه نه روايت دی چې رسول الله ﷺ فرمايلي دي:(داسې ورځې نشته چې هغه ډيرې عظيمې وي او الله تعالی ته پکې عمل ډير خوښ وي د دغو لسوورځوڅخه، نوتاسوپه دې کې لا اله الا الله، الله اکبر او الحمد لله ډيرزيات وايئ) مسند احمد

ټول نيک اعمال کول

پدې ورځو کې په هر نيک عمل الله تعالی ته ځان نږدې کول پکار دي، ځکه د رسول الله ﷺ دغه وينا عامه ده چې وايي:(نيک عمل پکې الله تعالی ته خوښ دی) نو غزا، رباط، ذکر، لمونځ، د قرآن تلاوت، خپلولي پالل، صدقې..... اونورو ته شامل دی.

مسئله

څوک چې د قربانۍ اراده لري د هغه لپاره د نوکانو او ويښتانو د کمولو څخه د منع کيدو څه حکم دی؟

دغه کار واجب دی، ځکه د ام سلمې رضي الله عنها په حديث کې دي چې رسول الله ﷺ فرمايلي:(کله چې تاسو د ذوالحجې مياشت وليدله او کوم يو په تاسو کې د قربانۍ اراده درلوده، نو د خپلو ويښتانو او نوکانو څخه دې منع شي) صحيح مسلم

مسئله

پدې ورځو کې د تکبير الفاظ:

- اللّه أكبر، اللّه أكبر، اللّه أكبر.

- اللّه أكبر، اللّه أكبر، لا إله إلا اللّه، واللّه أكبر، اللّه أكبر، ولله الحمد.

- اللّه أكبر كبيرا، اللّه أكبر كبيرا، اللّه أكبر وأجلّ، اللّه أكبر، ولله الحمد.

ای د ښځو ټولیه صدقې ورکړئ

په توره او ټوپک جنګ او قتال الله تعالی یوازې په نارینه بندګانو فرض کړ او ښځینه بندګانې یې ترې معاف کړې، خو زمونږ د زمانې ښځې ګمان کوي چې په هغوی هیڅ ډول جهاد نشته، لیکن د هغوی څه د جهاد د ټولو څخه لویه برخه پاتې شوه، کومه چې الله تعالی د قرآن په ټولو ځایونو کې د نفس په جهاد مخکې کړې بغیر له یوه ځای څخه؛ د غې عظیمې برخې ته په مال سره جهاد وایي، کوم چې د ښځو په حق د تورې د جهاد په څیر ندی ساقط شوی، پدې موقع د یاد وړ ده چې ووایو الله تعالی دې د سلف صالحینو په بعضې ښځو رحم وکړي چې کله به د هغوی داسې څه نه وو چې د الله تعالی د لارې په غازیانو یې خرڅ کړي، نو خپلې کمڅۍ به یې غوڅې کړې او د غازیانو اسونو لپاره به یې ترې واګې جوړې کړې، نو هغه پټ منې چیرته دې چې په ځمکه د الله تعالی د کلمې د لوړ والي لپاره یې بدې وهلي؟ هغه ښځې څه شوې چې د الله تعالی د دې دین د مرستې لپاره به یې خیراتونه کول، د کومو بدزه چې هغه جنتونه دي چې پراخي یې د اسمانونو او زمکو په مقدار ده-باذن الله تعالی.

الله تعالی په خپل پاک کتاب کې فرمایي: {يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ * تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ} [الصف: ۱۰-۱۱]، ژباړه: ای مومنانو! آیا زه تاسو ته داسې تجارت نه ښایم چې تاسو د دردناک عذاب څخه خلاص کړي، تاسو به په الله تعالی او د هغه په رسول ایمان راوړئ او د الله تعالی په لار کې به په خپلو مالونو او نفسونو جهاد کوئ، دغه کار ستاسو لپاره غوره دی که تاسو پوهیږئ.

په الله تعالی ایمان او بیا د هغه په لاره کې په مال او نفس جهاد.

د مال جهاد یې د نفس په جهاد ځکه مخکې کړ چې په مال سره د جهاد لپاره د غازیانو او د لښکرو تیارۍ مرحله پیل کړي، بله دا چې د نفس په جهاد کې په عذر لرونکو کومه ګناه نشته که په کور کې پاتې شي، همدا رنګ ښځې ترې هم بهر دي، لکن د مال په جهاد د هیچا عذر نشته چې الله تعالی ورته مال ورکړی وي او هغه خیرات ونه کړي؛ پدې کې بیا د ښځې او سړي، ځوان او بوډ، روند او لیدونکي، مریض او روغ هیڅ فرق نشته، مګر هغه څوک چې فقیر وي نو په هغه کومه ګناه نشته، ځکه الله تعالی فرمایي:{وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ} [التوبة: ۹۲]، ژباړه: او په هغو خلکو هم ګناه نشته چې تاته پدې غرض راشي چې ته ورته سپرلۍ برابره کړې، نو ته ورته وایې: ماسره داسې څه نشته چې تاسو پرې بار کړم.

او د انس -رضي الله عنه- څخه روایت دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي:(د مشرکینو سره په مالونو، نفسونو او ژبو وجنګیږئ) [رواه أبو داود].

ابن قیم -رحمه الله- د قرآن کریم په ارشاداتو کې د جهاد په اړه د نفس څخه د مال د مخکې کولو حکمت داسې بیانوي: او دویمه فایده دا ده چې مال سره د نفس محبت او عشق وي، نفس د مال په ترلاسه کولو کې خپل ځان خرڅ کوي، خطر او مرګ ته د مال په لټون کې ځان وړاندې کوي او دا د دې خبرې ثبوت دی چې نفس د مال سره مینه او عشق لري، نو الله تعالی خپل مینه وال؛ د هغه د لارې مجاهدین دې ته وهڅول چې خپل معشوق(مال) د هغه د رضا لپاره خرڅ کړي، مقصد ترې دادی چې بندګانو ته الله تعالی تر ټول زیات محبوب شي او پدې کائناتو کې بل داسې شی وجود ونه لري چې هغه بندګانو ته د الله تعالی څخه ډیر محبوب وي، نو کله چې دوی خپل معشوق او محبوب مال د الله تعالی په لاره کې خرڅ کړي، نو دوی به یوې داسې مرتبې ته منتقل شي چې هغه به د ملرې څخه ډیره لوړه او پوره وي او هغه د الله تعالی لپاره د بندګانو نفسونه خرڅ کول دي، چې هغې ته د محبت انتهاء وای. [بدائع الفوائد].

بلې خوا ته دا معلومه خبره ده چې ښځې-ملګر ډیرې لرې چې الله تعالی یې ساتنه وکړي- فضول خبرې، د میړه ناشکري، غیبت او داسې نور مهلک ګناهونه ډیر کوي، نو رسو الله صلی الله علیه وسلم ورته داسې علاج وښوده چې چې د دوی بعضې ګناهونه په دنیا کې وریژوي، د ابو سعید الخدري –رضی الله عنه- وایي: رسول الله -صلی الله علیه وسلم- د لوی یا کوچني اختر په ورځ د لمانځه ځای ته راغی نو د ښځو په خوا تیر شو، ویې فرمایل:(ای د ښځو ټولیه! تاسو صدقې وکړئ، ځکه ما تاسو لیدلې اسئ چې په اور کې ډیرې اسئ) نو هغوی وویل: ولې مونږ په اور کې ډیرې یو ای د الله رسوله؟ هغه وفرمایل:(تاسو لعنتونه-خیرې- ډیرې کوی او د میړونو ناشکري کوئ...)[صحیح البخاري].

ته وګوره أسماء بنت أبي بکر -رضي الله عنها- سره د ډیرې غریبۍ او ضرورت- چې هیڅ سره او سپین یې نه درلودل- د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه د صدقې په اړه پوښتنه کوي، د ابو ملیکه نه روایت دی، وایي: ماته أسماء بنت أبي بکر -رضي الله عنها- وویل: ما رسول الله صلی الله علیه وسلم ته وویل: زما سره کوم مال نشته، مګر هغه څه چې زبیر یې کورته راوړي، نو آیا له هغې خیرات کولی شم؟ نو رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل:(ورکوه، د ګوډې خوله مه تړه، چې الله تعالی به یې درباندې هم وتړي)[رواه أبو داود].

ابن حجر وایي: د حدیث مطلب دادی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د ولږې د ویرې له خاطره د خیرات نه کولو څخه منع کوي، وجه دا ده چې پدې سره د برکت ماده له مینځه ځي، او الله تعالی په خیرات کولو بې حسابه ثوابونه ورکوي او څوک چې د اجر ورکولو په وخت کې حساب نه کوي د ورکړې په وخت هم حسابونه نه کوي، او څوک چې پدې پوه شو چې الله تعالی د هغه ځایه ورکوي چې د چا په ګمان کې هم نه وي نو د هغه حق دا جوړیږي چې د هغه په لار کې هم بنده بې حسابه ورکړه وکړي. [فتح الباري].

په مونږ باید پاک خلک د خپل مال سخا کوي، او مونږ د پاکو خلکو په مال خیرات کوو.

او د ابو هریره رضي الله عنه څخه روایت دی، وایي: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:(الله عزوجل صدقات قبلوي او په ښي لاس یې اخلي هغه داسې لویوي لکه چې تاسو کې چې یوتن د خپل اس بچي لویوي او یا د اوښ بچی ترڍې چې یوه مړۍ ډوډۍ د احد غره په مقدار لویه شي). [رواه الترمذي].

نو ستا ګمان دی که دغه خیرات او صدقه د الله تعالی د لارې د مجاهد د تیارۍ لپاره وکړی شي؟ آیا د دین قیام د اسلام ساتنه د مجاهد پرته بل څوک کولی شي؟ آیا د ناموس ساته او د کافرو پوزه ماتونه بغیر له مجاهده بل څوک کولی شي؟

بخاري د دې باب لاندې ذکر کوي: باب دی په بیا د فضیلت د هغه چا کې چې یو مجاهد تیار کړي او یا د هغه په کور د خیر په نیت پاتې شي، د زید بن خالد رضي الله عنه نه روایت دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي:(چا چې د الله په لار کې یو غازي تیار کړ نو هغه غزا وکړه او څوک چې د یو غازي په کور د پاملرنې او خیر لپاره پاتې شو نو هغه هم غزا وکړه)؛ په همدغه موضوع امیر المؤمنین عثمان بن عفان رضي الله عنه په سمه توګه پوهه شوی وو نو ځکه یې د الله تعالی سره داسې تجارت وکړه چې جنتونه یې ورته په میراث کې ورکړل، هغه یواځې یو

غازي تيار نه کړ، بلکې د تبوک د غزا لپاره يې ټول لښکر تيار کړ، هغه لښکر د العسره يعنې د تکليف او تنګۍ لښکر چيرته په مسلمانانو سخته مالي تنګي وه، عبد الرحمن بن سمره-رضي الله عنه- وايي: کله چې نبي عليه الصلاة والسلام د العسره لښکر تيارووو نو عثمان -رضي الله عنه- ورته زر ديناره راوړل او د هغه په لمن کې يې واچول، عبد الرحمن وايي: ما رسول الله صلى الله عليه وسلم وليده چې دغه دينارونه يې په لاس کې اړول راړول او فرمايل يې:(عثمان ته به لدې وروسته ضرر ونه رسوي هر عمل چې کوي)دوه ځل يې دغه خبره وکړه. [سنن الترمذي].

دلته شيخ الاسلام بن تيميه رحمه الله يوه ډيره نا اشنا قيمتي خبره کړې ده چې د مالي جهاد شان پکې بيانو او هغه په ټولو صدقو غوره او مخکې بولي، هغه وايي:(که چيرته مال کم شو يوې خواته ولړې راخستې فقيران وو او بلې خواته هغه مجاهدين وو چې جهاد يې په پريښودلو زيانمن کيده، نو مونږ به دغه مال په جهاد کې خرڅ کوو اګر که دغه نور فقيران د ولږې مره شول، لکه چې د ډال نيونې (تترس) په مسئله کې کوم حال دی، ځکه د تترس په مسئله کې يې مونږ په خپل لاس وژنو او دلته د الله تعالى په کړنه مره کيږي) [الفتاوى الکبرى].

مونږ چې پدې زمانه کې ښځو ته ګورو نو وينو چې د دې دنيا په ختميدونکي سامانونو ډير زيات اسرافونه کوي، ببځايه جامې او خرچې او داسې نور اسراف کوي، ليکن بالمقبل مونږ ګورو چې د الله تعالى په لار کې په خرڅه کولو کې سختې بخيلاني وی، سره لدې چې الله تعالى غني دی او مونږ ټول هغه ته محتاجه فقيران يو: {هَاأَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تُدْعَوْنَ لِتُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَمِنْكُمْ مَنْ يَبْخَلُ وَمَنْ يَبْخَلْ فَإِنَّمَا يَبْخَلُ عَنْ نَفْسِهِ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَالَكُمْ} [محمد: ٣٨]، ژباړه:تاسو همدغه خلک يئ چې کله تاسو د الله په لار کې خيرات کولو ته راوبلل شئ نو بعضې ستاسو څخه بخل کوي او څوک چې بخل کوي نو يقينا په خپل ځان بخل کوي او الله تعالى غني ذات دی او تاسو فقيران يئ او که چيرته تاسو مخ واړوو نو الله تعالى به ستاسو په بدل کې نور خلک راولي بيا به هغوی ستاسو په څير نه وي.

آيا صحيح مسلمانه دېته وايي چې د دنيا کارونو ته يې لاس اوږد وي او د آخرت لپاره د خيرات او صدقې په اړه يې لاس لنډ وي؟ آيا داسې مسلمانه شته چې د رسول الله صلى الله بي بي ام المؤمنين سوده رضي الله عنها پورې اقتداء وکړي، ځکه د عائشې رضي الله عنها څخه روايت دی چې د نبي صلى الله عليه وسلم بعضې بيبيانو هغه ته وويل: په مونږ کې کومه يوه به ستاسره ژر يوځای کيږي؟ هغه وفرمايل:(په تاسو کې د اوږد لاس والا) نو هغوی يو درمه راواخيسته او لاسونه يې پرې ناپ کول، نو پدې کې سوده رضي الله عنها د ټولو نه د اوږد لاس والا وه، بيا وروسته مونږ پوه شو چې د هغې د لاس د اوږد والي لامل ډير صدقې ورکول وو او هغه په مونږ ټول کې ژر د رسول الله صلى الله عليه وسلم سره يوځای شوه، هغې به صدقې خوښولې. [صحيح البخاري ومسلم].

يوه مسلمانه دې داګمان کله هم نه کوي چې الله تعالى د ډير مال پرته بل څه نه قبلوي، بلکې ډير ځل يو درهم د زرو درهمو څخه مخکې شي او ډير ځل په دنيا کې د نيمې کجورې خيرات په اخرت کې بنده د اور څخه وساتي، د المنذر بن جرير څخه روايت دی هغه د خپل پلار څخه روايت کوي، وايي: مونږ د رسول الله صلى الله عليه وسلم سره د ورځې په لمړۍ برخه کې ناست وو، نو پدېکې يو قوم راغی چې په خپو يې پيزار نه وو او په بدن يې جامې نه وي

څادرونه یې له ځانه تاور کړي وو او تورې یې غاړو ته پرتې وې، او ټول د مضر قبیلې څخه وو، نو رسول الله صلی الله علیه وسلم چې کله دغه سخت حالت ولیده مخ کې بدلون راغی ، کور ته ننوت او بیرته رابهر شو، بلال ته یې امر وکړ چې اذان او اقامت وکړي نو لمونځ یې وکړ او بیا یې خطبه وکړه او بیای دغه آیتونه ولوستل : ({يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ} تردې ځایه {إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا} [النساء: ۱]، او د سورة حشر دغه آیت: {اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ} [الحشر: ۱۸]. بیا یې وفرمایل:(باید یو سړی د خپل دینار، درهم، جامې، غنمو، کجورو(خرماو) نه خیرات وکړي) تردې چې ویې فرمایل:(اگر که د یوې کجورې یوه برخه ولې نه وي) نو انصاري سړي یوه کڅوړه راوړه چې یوه منګل کجورې پکې لا نه وې، بیا خلک پیل شول تر دې چې ما دوه غونډې ولیدې؛ یوه د خوراک او بله د جامو او د رسول الله صلی الله علیه وسلم مخ مې ولیده چې داسې ځلیده لکه د سرو زرو ټکره، بیا یې وفرمایل:(چاچې په اسلام کې یو سنت کیښود نو هغه لپاره د هغې اجر هم دی او د هغه چا اجر چې د هغه وروسته په دغه سنت عمل کوی، بغیر لدې چې ددغو وروستنو عمل کونکو د عمل څخه څه کم کړی شي، او چا چې په اسلام کې بد سنت او طریقه وکړه نو په هغه به د هغې گناه او دهغه چا گناه بار وي چې پدغه لاره په ده پسې راغلی، بغیر لدې چې دد غو تلونکو د گناه څخه څه کم کړی شي) [صحیح مسلم].

که د مسلمانې ښځې د تورې د جهاد دغه لوی خیر پاتې شوی او په دغه فضل الله تعالی یواځې سړي نازولي دي نو مسلمانې ښځې ته د مالي جهاد عظیمه دروازه خلاصه ده چې د الله تعالی سره د هغه تجارت په انتظار ده کوم چې هیڅکله تاواني کیږي نه، شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله په الفتاوی الکبری کې وايي: څوک چې د بدني جهاد څخه عاجز وو او په مالي جهاد یې لاس بر وو نو د هغه په حق کې مالي جهاد فرض دی او پدې مسئله احمد د ابو الحکم په روایت کې وینا کړې، او قاضي پرې په احکام القرآن کې پریکړه کړې دسورت براءت د دې آیت لاندې{انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا}، نو په مالدارو خلکو د الله تعالی په لاره کې خیرات فرض دی، او پدې اساس په ښځو هم په خپلو مالونو کې جهاد فرض دی که د حاجت نه یې زیات وو.

بعضې ښځې خپل سره زر خزانه کوي او وایي: کیدیشي داسې وخت راشي چې خرڅه راسره نه وي، نو سره زر به خرڅ کړم او په کار به یې راولم، لکن عائشه رضي الله عنها په دغه سیاست کله هم نه تلله، ځکه هغې رضي الله عنها په یوه ورځ اویا زره درهمه خیرات کړې او خپلو جامو ته یې ټوټې اچولې وې، بلکې یو ځل ورته معاویه-رضي الله عنه- یولک درهمه راولیږل، نو لمر لا پریوتی نه وو چې هغه یې د الله په لاره کې ټولې صدقه کړې، نو خپلې خادمې ورته وویل:که مونږ لپاره دې د یوه درهم غوښه اخیستې وی؟ نو عایشې رضي الله عنها ورته ځواب کې وویل:«مخکې دې راته ولې نه ویل؟»

کله چې د امهات المؤمنین او صحابیاتو دغه حال دی چې د الله تعالی په لار کې خیرات کوي سره لدې چې هغوی ډیر نیکان خلک وو، نو هغه څوک ولې خیرات نه کوي چې الله تعالی پرې فضل کړی او د صحابه کرامو نه ډیر لاندې درجه کې وي، مسلمانو میرمنو له پکار دي چې د جنت لپاره توخه تیاره کړي او له دغې مالدارۍ او امن څخه گټه پورته کړي، الله تعالی فرمايي:{وَأَنْفِقُوا مِنْ مَا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَى أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُنْ مِنَ الصَّالِحِينَ * وَلَنْ يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ} [المنافقون: ۱۰-۱۱]. او تاسو د الله تعالی په لاره کې د هغه څخه نه خیرات وکړئ چې مونږ درکړي دي، مخکې له هغې چې په تاسو کې یو تن ته مرگ راشي او بیا دا وايي: چې ای ربه ولې ما یوې نږدې نیټې ته نه وروسته کوې، چې زه خیرات او صدقې وکړم او د نیکانو څخه شم، او الله تعالی نه وروسته کوي هیڅ یو نفس چې کله یې نیټه راشي او الله تعالی ستاسو په عملونو خبردار دی.

وآخر دعوانا أن الحمد لله رب العالمين، وصلِّ اللهم وبارك على نبينا محمد، وعلى آله وصحبه أجمعين.

ناکاره ملایان لعنتیان دي غضب پرې شوی

یقینا چې الله تعالی علم او د علم خاوندانو ته ډیر عزت ورکړی او ددوی مرتبه او قدر یې لوړ کړی الله تعالی فرمایي:{شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِماً بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ} [آل عمران: ۱۸].

ژباړه: الله تعالی ګواهي کې: نشته لائق د بندګی مګر یواځې هغه دی او ملایک او د علم خاوندان په انصاف ولاړ دي، نشته لائق د بندګی مګر یواځې هغه الله تعالی دی، چې زورور او حکمتونو والا دی.

قرطبي په خپل تفسیر (الجامع لاحکام القرآن) کښې وایي: که چیرته د علماؤ څخه بهتر څوک وی نو خامخا به الله تعالی د هغه نوم د خپل نوم او د ملائکو د نوم سره یوځای ذکر کړی وو ، لکه څنګه چې یې د علماؤ نوم ذکر کړی.

او له دغی وجې الله تعالی د علماؤ او غیر علماؤ د برابر والی څخه منعه کړی، الله تعالی فرمایي:{قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ} [الزمر: ۹]. ژباړه: ته ورته ووایه: آیا برابر دي هغه څوک چې پوهیږي او هغه چې نه پوهیږي!!؟، یقینا یادګیرنه قبلوي د عقل والا.

او الله تعالی د دین په کارونو کښی علماؤ ته د ورګرځیدلو امر کړی:{فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ} [النحل: ٤٣]. ژباړه: تاسو پوښتنه وکړئ د علم والاو څخه، که چیرته تاسو نه پوهیږئ.

خو..... آیا دا علم صرف دیته وایي چې د کتابونو متنونه یاد کړل شي یا لوی لوی کتابونه واړول شي یا مخطوطی تحقیق کړل شي یا ډیر اقوال را یو ځای کړل شی؟؟ نا هیڅ کله نا !

یقینا کوم علماء چې الله تعالی یې صفت کوي په اولو العلم سره هاغه دي چې علم یې کړی وي، خپله پرې عمل کوي او نورو خلکو ته یې ور رسوي.

شاطبي وایي: هغه علماء چې شرعا معتبر وي هغه علماء دي چې الله او رسول یې صفت کوي هغه کسان دي کوم چې پر خپل علم عمل کوي له دې امله علم او عمل یو بل سره تړاو لري، نو علم بی عمله او عمل بی علمه نشته.

هتف العلم العمل * فإن أجابه و إلا ارتحل
علم د عمل غږ کو، که عمل ورسره وي ښه، کنه نو بیا دورمي

او هر عمل چې په علم بناء وي هغه خامخاپه زړه کې د الله تعالی ویره پیدا کوي نو بیا د الله تعالی ویره انسان پر دی مجبوره کوي چې پر حق ودریږي چې د الله تعالی له عذاب څخه ځان وژغوری الله تعالی فرمایي : {إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ} [فاطر: ۲۸]، ژباړه: یقینا د الله تعالی نه یواځې علماء بندګان ویریږي.

او ابو داود په خپل کتاب (الزهد) کښی د عبد الله بن عباس رضی الله عنه روایت را نقل کړی چې وایي:(کوم کسان چې د الله تعالی په دین پوهیږي هغوی د الله تعالی څخه ډیر ویریږي).

ابن مسعود -رضي الله عنه- وايي: علم په ډيرو روايتونو زده کولو ندی، بلکې علم د الله تعالی څخه ويره ده. «[حلية الأولياء].

او لکه څرنګه چې پر علم د عمل کولو څخه يو د الله تعالی په لاره جهاد کې هم دی، نو له دغه وجې جهاد هم د علم سره يوځای دی لکه څرنګه چې مسلم په خپل کتاب (صحيح مسلم) کښې د معاويه -رضی الله عنه- حديث ذکر کړی چې هغه فرمايي: ما د رسول الله -صلى الله عليه وسلم- څخه واوريدل چې ويل يې: هغه چا ته چې الله تعالی د خير اراده وکړي نو هغه ته د دين پوهه ورکړی او هميشه به د مسلمانانو يوه ډله پر حق جنګيږی او پر دښمن به برلاسې وي تر قيامته پوری.

او دا يو ځای والی په حديث کې پر دې دلالت کوي چې علم او جهاد بايد دواړه يوځای وي او د دې دواړه خاوندان به الطائفة المنصوره وي، ځکه د دين نافذول او د حق اظهار نه راځي مګر په علم او جهاد.

او دغه حال د صحابه کرامو – رضی الله عنهم – هم و کوم چې تر ټول امت پوهان وو کله چې هغوی علم او جهاد دواړه يو ځای کړی وو، او د صحابه کرامو تاريخ کتونکی به دا اوګوري چې اکثر صحابه مهاجرين او انصار په جنګونو کې وژل (شهيدان) شوي دي ځکه چې هغوی حقيقي علم کړی وو او بيا پر هغه علم حقيقي عمل هم کړی وو، کله د يمامې د جنګ په ورځ د قرآن کريم په حافظانو مرګ ګډ شو او د اسلام بيرغ پرېوت نو د ابو حذيفه ازاد کړي غلام سالم رضی الله عنه را پورته کړ، مسلمانانو پرې غږ وکړ: اې سالمه ... مونږ ويريږو چې ستا له پلوه شکست ونه خورو ! هغه ورته وويل : زه به د قرآن کريم ډير بد قاري يم که شاته راغلم او ور مخکې شو تر دی چې ووژل (شهيد) شو .

او پر دغه لاره تابعين او پاتی امت هم تلل کړي دي، ځکه خو د جنګ او رباط په ساحو کې د هغوی کيسې او اتلولی مشهورې دي، سره لدې چې د هغوی په زمانه کې جهاد فرض کفايي و.

همدغه ډول د علم الحديث او زهد امامانو ته وګوره لکه څرنګه چې په حديث روايت کولو کې حصه لرونکي وو همدغسی يې په رباط، سنګرونو او ويشتلو کې هم برخه اخيستې ده ، لکه اوزاعي، عبدالله بن المبارک ، ابن القاسم ، ابو اسحاق الفزاري ، مخلد بن الحسين ، ابراهيم بن ادهم ، حذيفه المرعشي ، يوسف بن اسباط ، او ددوی څخه علاوه نور ډير چې د خپل علم ژباړه يې په عمل سره کړې لکه په سنګرونو کې رباط او جهاد.

بلکی بعضی محدثينو به ځانونه په سنګر کښې بند کړی وه له سنګر څخه به نه راوتل، لکه عيسی بن يونس، ځکه خو به احمد او ابن المبارک ويل چې: کله د خلکو په څه کار يا خبره کې اختلاف راشي نو د سنګري علماؤ څخه دې پوښتنه وکړی ځکه چې حق د هغوی سره دی ځکه چې الله تعالی فرما يې : {وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا}». [العنكبوت: ٦٩] ژباړه: کوم خلک چې زمونږ لپاره جهاد کوي مونږ به ورته خامخا خپله لاره وښايو.

د تاريخ په پاڼو کې به ته خامخا داسې اهل حديث علماء ګورې چې د عمل په اړه به يې خپله فريضه په جهاد او د حق لورې ته په دعوت سر ته رسولې وي، لکه شيخ الاسلام ابن تيمية -رحمه الله- کوم چې پر حق ولاړ و او د تاتاريانو خلاف يې جنګ کاوه، همدا ډول د محمد بن عبدالوهاب رحمه الله تعالی تر زمانې پوری، چې د جزيرة العرب د مشرکانو پرخلاف يې په ژبه او نيزه جنګ کاوه.

او زمونږ تر زمانی پورې، ځکه هغه کسان چې الله تعالی د هغوی په ذريعه علم او عقيده را ژوندی کړه، هغوی په حق ښکاره او حق په دوي ښکاره شو ، دوی هغه کسان وو چې علم او جهاد يې سره يو ځای کړی وو، لکه شيخ ابو مصعب الزرقاوي ، شيخ ابو انس الشامي ، شيخ عبدالله الرشود ، شيخ ابو الحسن الفلسطيني، او شيخ ابو ميسرة الغريب الله تعالی دی پر ټولو رحم وکړي.

له دغی امله هغه څوک چې علم وکړي او پرې عمل نکوی نو هغه په شريعت کې بد سړی دی او نه ورته اولوالعلم ويل کيږی او نه په علماؤ کښې شمارل کيږی، څرنګه به ورته عالم وويل شي چې د الله تعالی په نيز بد دی، الله تعالی وربانديې غضب کړی دی،ولې چې پر يهودو غضب ځکه کړی شوی وو چې هغوی په خپل علم عمل نه کولو.

الله تعالی فرمايي:{كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ} [الصف:٣]، ژباړه: ډيره لويه د نفرت خبره ده د الله تعالی په نيز چې تاسو هغه وينا وکړئ چې په خپله يې نه کوئ.

پدی آيت کې د الله تعالی د ډيرنفرت او غصې ذکر وشو پر هغه چا چې علم کوي او عمل پرې نکوي.

همداډول قران کريم دا خبره بيان کړې چې څوک علم کوي او خلکو ته يې نه ښايي داسی انسان ملعون دی، لکه چې الله تعالی فرمايي: {إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَى مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ} [البقرة: ١٥٩]، ژباړه: هغه خلک چې پټوي هغه څه چې مونږ د واضحه دلائلو او هدايت څخه نازل کړي، وروسته له هغې چې

مونږ خلکو ته په کتاب کې بیان کړي، همدغه خلکو باندې د الله تعالی او لعنت ویونکو لعنت دی.

لدې ټولو څخه دا معلومه شوه چې د علم خاوندان هغه کسان دي چې علم وکړی بیا پرې عمل کوی او ټینګ پرې ودریږي.

الله تعالی هغه چاته د ناپوهۍ او جهالت نسبت کړی چې په خپل علم عمل نکوی لکه الله تعالی چې د یهودو د مولایانو باره کې فرمایي کله چې هغوی د تورات پر ځای د جادو سره ډیره مینه پیدا کوله او جادو یې خوښ کړ:{وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ} [البقرة ۱۰۲]. ژباړه: او دوی پوهیدل چې چا سحر واسخت او غوره یې کړ، نو د هغه لپاره په آخرت کې کومه برخه نشته او ډیر بد دي هغه څه چې دوی پرې خپل ځانونه خرڅ کړي که دوي پوهیدلی.

د استدلال ځای پدې آیت کې{لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ} دی، چې کله دوی په خپل علم عمل نکوو نو الله تعالی دوی ته جاهلان وویل.
او له دې امله هر چاچې په حق دعوت او جهاد کولو سره په خپل علم عمل ونکړ، یایې عمل پټ کړ او حق یې پر خلکو ګډوډ کړ نو دا عالم ندی، بلکې دا یا ګونګ شیطان دی یا خبرې کونکی شیطان.

له دې امله به علماؤ بدعتیان د علماؤ څخه نه شمیرل، لکه چې ابن عبدالبر په خپل کتاب (جامع بیان العلم و فضله) کښې د منطقیانو بدعتیانو باره کې ویلي: د ټولو ښارونو د فقه او حدیث علماؤ پدې خبره اجماع کړې چې اهل الکلام بدعتیان او د کږې لارې خاوندان دي او دوی د ټولو علماؤ په نیز د فقهاؤ په طبقه کې شمار ندي، بلکې علماء یواځې د حدیث والا دي....) که دغو امامانو دا د کفر مشران لیدلی وای نو څه حال به وو ؟

که علم ته د منسوبو خلکو په حالت کې وګورو نو دا خبره به ښکاره شي چې غالبا په دوی کې علماء نشته او د علم د نه کولو په وجه دوی د علماؤ په ډله کې نشي شاملولی، ځکه دوی د طاغوت په مخکې په حق کلک ونه دریدل، بلکې علم یې پټ کړ او حق یې د باطل سره ګډوډ کړ او د الله بندګان یې ګمراه کړل، د جنګ او جګړو آیتونه یې ښه ولیدل لیکن بیا هم یې ترینه مخ واړوه او سرغړونه یې ترې وکړه چې پدې سره دوی د رسول الله صلی الله علیه وسلم د سنتو او هغې طریقې مخالفت وکړ چې صحابه کرام او تابعین پرې وو ، ته به دوی ومومی چې دوی به د الله لپاره د دوستۍ او دښمنۍ آیتونه او دلائل لولي خو خپله به ترې سرغړونه کوی او دوی د دین رسولو او د حق بیانولو ټول ایاتونه زده کړي خو بیا یې هم پټوي او د الله د دښمنانو سره مداهنت کوي نو آیا دا هغه علماء دي د کومو چې الله تعالی

په اولوالعلم سره صفتونه کړي؟ نه هیڅ کله نه!، بلکې دا خلک د ټولو نه زیات ګمراه دي او دا هم هغه خلک دي چې د عذاب ګواښ ورته شوی ځکه چې دوی عمل پرېښی او حق یې پټ کړی دی، نو څرنګه حال به وي چې مونږ ته په ډاګه شوه؛ هغه خلګ چې زمونږ په زمانه کې هغوی ته عام خلګ د نیکۍ او شهرت ګوته نیسي هم هغه خلک د طاغوت تابعداري او د هغوی په غلامۍ او سر ټیټۍ کې ژوند کول غوره ګڼي او د هغوی سره د موحدینو خلاف مرسته او کومک کوي، او هرڅوک چې دغسې کارونه کوي د هغوی حکم په قرآن او د رسول الله صلی الله علیه وسلم په سنتو کښې واضح دی.

او بناء پر دغو دلائلو: ابن باز ، ابن عثیمین ، الفوزان ، او (ددې اوسنۍ زمانې)آل الشیخ، محمد حسان ، حویني، حسین یعقوب، قرضاوي، البوطي، النابلسي، غرياني، مقدسي ، ابو قتادة ، الحدوشي، او الفحل، علماء ندی.

په خپل علم د دوی عمل چرته دی ؟! د دوی پر حق ودریدل چیرته دی ؟! د طواغیتو شرک باندی دوی کله رد کړي؟! چیرته دی ددوی سنګر، رباط، او جنګ ؟! د کوم تجاوز کونکي کافر حملې یې پر مسلمانانو غندلې یا بندې کړي؟!

او که نا دوی د طواغیتو په لاسونو کښې په خپله خوښه امساکانې شوې؟ د دې لپاره چې مجاهدین ورباندې ووهي او د شریعت او دین په نوم پرې مجاهدین له مینځه یوسي؟! نو آیا داسې خلک د ګمراهۍ او طواغیتو مولایان ندي؟

نو پداسې خلکو او د هغوی په علمونو دوکه نشې ځکه چې د هغوی هغه علم به پر هغوی د قیامت په ورځ دلیل وي، بلکې د دوی شرعي علم او د مستشرقینو علم مشابهت لري، بلکې بعضې نصرانیان مستشرقین په علم کې ډیر لوی حیثیت لري لکه (أرِند جان فِنسِنك) هالنډې مستشرق چې «المعجم المفهرس لألفاظ الحديث النبوي» یې ترتیب کړی، او همدا ډول مستشرق جوستا فتستام د درامي کتاب الرد على الجهميه تحقیق کړی، نو آیا دغه مستشرقین د علماؤ په نوملړ (فهرس) کښې داخل دي او آیا دوی ته څوک علماء ویلی شي!؟

آیا رسول الله صلی الله علیه وسلم ندی فرمایلي: هغه څوک چې لمړی به پرې لمړی جهنم ګرم شي، چې په هغوی کې یو: هغه شخص چې علم یې کړی وي او بل چاته یې ورښودلی وي او قرآن کریم یې لوستلی وي، نو رابه وستل شي او الله تعالی به ورته خپل نعمتونه وریاد کړي نو دی به یې وپیژني بیا به ورته الله تعالی وفرمایي چې تا پرې کوم عمل کړی وو؟ دا شخص به ورته ووایي: ما علم کړی و او قرآن کریم مې لوستلی و او بیا مې دا علم نورو ته رسولی و نو پدغه وخت کښې به ورته الله تعالی وفرمایي چې دروغ دې وویل، تا علم د دې لپاره کړی و چې خلک درته عالم ووایي او قرآن دې د دې لپاره لوستلی و چې خلک ووایي فلانی قاری دی او دا تاته په دنیا کښې ویل شوي دي، بیا به ورباندې امر وشي او پر مخ به راښکل شي او جهنم ته وغوځول شي.[صحیح مسلم]

نو هرکله چې د یو عالم په نیت خرابیدلو سره عالم د هلاکت کندې ته غورځولی کیږي نو د هغه چا به څه حال وي چې عمل یې د علم خلاف وي، حق پټوي او خلک ګمراه کوی؟! د هغه چا حال به څه وي چې د طاغوت تر مشرۍ لاندې ژوند تیروي او د هغه د فیصلې مرسته کوي؟!

د هَرِم بن حیان څخه روایت دی چې هغه ویلي:(ځانونه له فاسق عالم څخه وژغورئ)، نو دا خبره عمر بن الخطاب رضی الله عنه ته ورورسیده نو هغه هرم ته یو خط ولیکه او ورې پوښتل تری چې فاسق عالم چاته وایې؟ هرم په ځواب کښې ورته وویل چې فاسق عالم هغه ملا ته وایي چې خبرې د علم کوي او کار د ګناه کوي، نو په خلکو دین ګډ وډ شي او ګمراه شي.(دا روایت دارمي په خپل کتاب (سنن الدارمي) کښې راوړی دی.

دا د فاسق حال دی نو د هغه چا به څه حال وي چې خپله ګمراه، بل ګمراه کونکی او د اسلام څخه وتلی وي؟

په دې سره مونږ ته د دې خبرې فساد او غلتې په ډاګه شو چې بعضې جاهلان یې کوي چې (علم ترینه واخله او عمل یې پریږده)، بلکې د یو چا د علم او پوهې چې څنګه پوښتنه کیږي په همدغه توګه به د هغه عمل په حق ودریدو، جهاد او د الله تعالی نه د هغه د ویرې په اړه هم پوښتنه کیدیشي، چې په دغه وخت کې به مونږ ته دا خبره په ډاګه شي چې حقیقي عالم څوک دی؟ ځکه چاچې په عمل کې د امانت سره خیانت وکړ نو د علم سره هم خیانت کوي.

وصلی الله علی نبینا محمد وآله و اصحابه اجمعین

البرکة ولایت – ځانګړی راپور

د خلافت مجاهدینو د شدادي په جنوب کې یو شمیر کلي او پراخه خاوره د خپلې ولکې لاندې کړه وروسته له هغې چې ۱۲۴ مرتدین یې ووژل او په لسګونو یې ټپیان کړل، اسلحه او موټرې یې غنیمت کړې او د شدادي ښار ته د یوه لنډ مهاله غلچکي برید په ترڅ کې نږدې شول.

د اسلامي دولت مجاهدینو د شدادي ښار ته نږدې د PKK مرتدینو په ځایونو پراخه برید پیل کړ، چې د جنګ د پیل نه یوائې دوه ساعته وروسته د مرتدینو په صفونو کې ماتې راغله او په ترڅ کې یې مجاهدینو ښار ته نږدې یو شمیر کلي ونیول.

یوې خاصې سرچینې خبر ورکړ چې د اسلامي دولت مجاهدینو د چهار شنبې په ورځ (۲۰/ ذو القعدة) په کشکش جبور کلي کې د PKK مرتدینو په پوستو د درنې وسلې ګذارونه پیل کړل چې پدې سره مرتدین تیښتې ته اړ شول، وروسته اقتحامي ګروپونه کلي ته ننوتل او چاپېز عملیات یې پکې سرته ورسول او په کلي یې ولکه وکړه.

وروسته د خلافت غازیانو خپل پرمختګ جاري وساته او د عزاوي کلي جنوبي برخې ته ننوتل، دې سره په همغږۍ د انغماسي مجاهدینو یوې ډلې د شدادي لخوا د عزاوي کلي لاره وتړله او د شیخ عثمان کلي ته ننوتل کوم چې د شدادي په جنوب کې پروت دی، په عین مهال کې بله انغماسي ډله د عدله کلي ننوته کوم چې د جنوب څخه د شدادي ښار دروازه بلل کیږي کله چې د عزاوي کلي لارې وتړل شوې نو مرتدین پوره محاصره شول، په همدغه مهال کې ورور ابو مصعب السویدان د خپل

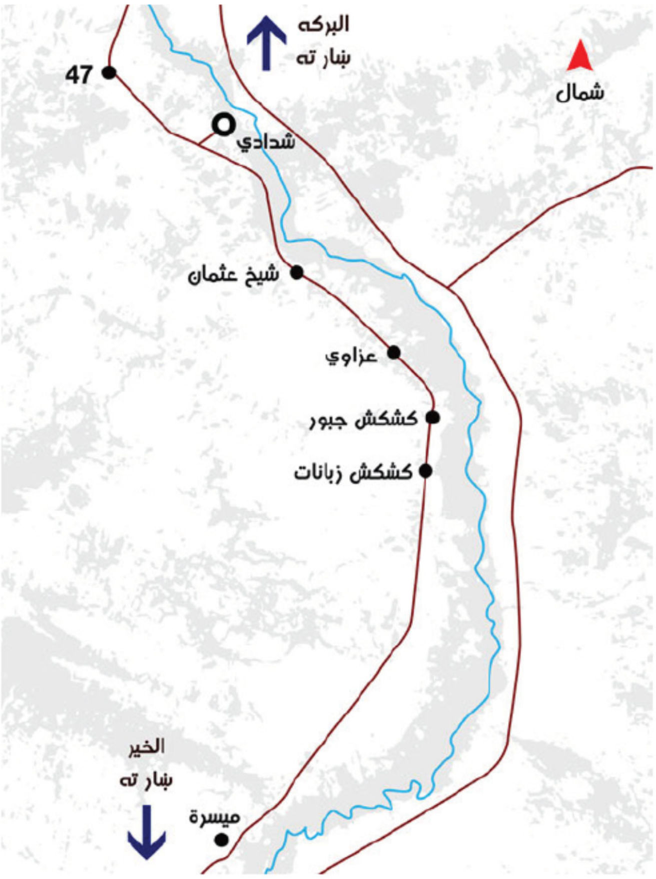

بارودي موټر سره المدرسه نقطې ته ورسیده چیرته چې د مرتدینو دویم دفاعي خط قرار درلوده، چې د الله په فضل یې په خپل استشهادي برید کې ګڼ شمیر مړه او ټپیان کړل.

د شدادی لویدیځ محور کې د اقتحامي مجموعاتو څخه ورور ابو یونس حریجه-تقبله الله- مخکې شو او خپل موټر یې په الحمادات کلي کې د PKK مرتدینو په پنډ ځای کې انفجار کړ، چې ګڼ شمیر مرتدینو ته یې

مرګ ژوبله واړوله او کلی د مجاهدینو په ولکه کې شو.

د کشکش جبور کلي په لویدیځ کې په صفیه غونډۍ کې د مرتدینو ډېر سخت پیاوړي دفاعات وو، کله چې انغماسي مجاهدین ور وړاندې شول نو مرتدین د نښتو څخه مخکې وتښتیدل.

الله تعالی د اسلامي دولت مجاهدینو ته فتح ورکړه او د PKK مرتدینو دفاعي لیکې یې د دوه ساعته نه په کم وخت کې ماتې کړې چې بالآخره دښمن ماتې وخوړه.

لدې وروسته مجاهدینو د مرتدین د سیمو په مینځ کې برید پیل کړ، الشیخ عثمان او عدله کلو ته ننوتل، چې پدې سره مرتدینو ته خبره د لوی خطر ښکاره شوه، نو مرتدین عزاوي کلي ته نږدې د صفیه غونډۍ په شمال کې راغونډېدل پیل شول، پدغه مهال کې استشهادي وروور ابو قدامة حطله-تقبله الله- ورمخکې شو او مرتدین یې په مخه واخیستل چې بالآخره ي د هغوی په تښتیدونکو قواو برید ترسره کړ.

کله چې مرتدینو په تېزۍ سره ماتې وخوړه او صلیبیانو سره ویره پیدا شوه چې مرتدین په کامله توګه مات نشي او د خلافت لښکرې شدادي ته راونه رسي نو د صلیبیانو جنګي الوتکې E۱۰ وB۵۲ وF۱۶ راورسیدې چې ورسره څارګرې الوتکې هم وې او په هغو کلو یې سخت بمباري پیل کړه چې مجاهدین پکې وو، لسګونه هوایي منظم بریدونه یې په دغه کلیو وکړل چې بعضې کلي په کامله توګه له مینځه ولاړل لکه د کشکش زیانات کلی، چې بالآخره مجاهدین دیته اړ شول چې د بعضې کلیو څخه رابهر شي.

لیکن د خلافت غازیان وتوانیدل چې د جنګ محور او مناوره وخت په وخت بدله کړي او جنګ د مختلفو نقاطو څخه وکړي چې لړ مهال د یوې نقطې او بیا د بل محور څخه وجنګیږي چې پدې سره د صلیبي الوتکو زور هم خپور او بې ګټې شو.

نو د خلافت مجاهدینو د شدادي لویدیځ د البوسلمان په کلي برید وکړ، پیل یې د یو استشهادي څخه وشو، استشهادي وروور په هغو مرتدین پسې شو چې د کلي څخه د تیښتې په حال کې وو، لیکن پدې ونه توانیده چې په یو ځای یې راګیر کړي او برید پرې وکړي، بیرته راستون شو ، په کلي مجاهدینو ولکه وکړه او یو ٤x٤ موټر چې ثقیله ماشین پرې نصب وو او یوه د مهماتو لارۍ او یو همر یې غنیمت کړل.

د دې ترڅنګ مجاهدینو شدادي ښار ته نږدې د عناد په کلي هم برید وکړ، چیرته چې د مرتدینو پنډ ځای وو، استشهادي وروور ابو البراء موحسن-تقبله الله- ورمخکې شو او خپل موټر یې د مرتدینو دیوې قرارګان د موټرو په پنډځای کې انفجار کړ، چې قرار ګاه په پوره توګه ویجاړ شوه.

د ټولو عملیاتو په پایله کې ۱۲۴ مرتدین مردار او لسګونه ټپیان شول، همدا ډول د خلافت غازیانو په العزاوي کلي کې ۳ مرتدین ژوندي هم ونیول.

حلب ولایت

په یوه لړ ځانګړو عملیاتو کې چې دا یې دوهمه څپه وه، چې د الفاروق بند د اوسیدو په خونو(المساکن) ترسره شول چیرته چې د امریکایانو ترټولو خوندي قرار ګاه او د منبج د عملیاتو خونه وه، د خلافت د انغماسیانو مجموعې د جمعې په ورځ(۱۵/ ذو القعدة) د اوسیدو په خونه د جمعې په سهار برید پیل کړ چې تر مازیګره یې دوام درلوده، چې پدې مهال کې الوتکو هم یو شمېر بریدونه ترسره کړل، خو دا معلومه نشوه چې دښمن ته به څومره زیان اښوتی وي.

په الفاروق بند کې د مساکن دغه سیمه یو ځل مخکې هم د ورته برید لاندې راغلې وه چې د ذوالقعدې په اوومه نیټه اووه انغماسیانو-تقبلهم الله- ترسره کړ او ۴۱ مرتدین او صلیبي امریکایان پکې مردار شول.

د جمعې په همدغه ورځ د خلافت ۴ انغماسیانو د منبج په شمال ظهرالعماره کلي برید وکړ چې سختې نښتې رامینځ ته شوې، انغماسیانو پکې خفیفه وسله او لاسي بمونه وکارول، په پایله کې یو امریکایي صلیبي او ۶ مرتدین مردار شول.

د دې ترڅنګ د ذوالقعدې په ۱۹ تاریخ د سه شنبې په ورځ ۴۶ مرتدین مردار او ۲۲ هغه وخت ټپیان شول چې د منبج په لویدیځ کې د ماینونو په یوه سیمه کې راګیر شول، او هم د منبج په جنوب کې د هغوی په نقاطو برید ترسره شو.

یو لړ نور درانه زیانونه هغه وخت PKK مرتدینو ته واښوتل چې کله ذو القعدې په ۲۵ نیټه ۴ استشهادي بریدونو د منبج ښار په څنډو کې د خفسې کلی وواهه چې په پایله کې د ۷۰ پورې مرتدین مړه او ټپیان شول.

دPKK مرتدينو
پر خلاف د عملياتو حاصل

250
مړه
د
9
استشهادي عملياتو

د ماين چاودنو

برید او په څو کليو
ولکه کولو په ترڅ کې

الأنبار ولايت

د ذو القعدې په۱۸ نيټه يو متقاعد امريکايي مړ او بل هغه وخت ټپي شو چې کله پرې د الرمادي ښار په جنوب کې يو ماين انفجار شو، خبري رسنۍ د رمادي د قايمقام المرتد ابراهيم العوسق له خولې نقل کوي چې يو متقاعد امريکايي جنرال مړ او بل هغه وخت ټپي شو، چې کله دواړو د الرمادي په جنوب الملعب سيمه کې يو ماين ناکاره کول غوښته.

په همدې لړۍ کې د بريطانيا سفارت په بغداد کې خبر ورکړ چې يو برطانوی هغه وخت ووژل شو کله چې يې د خلافت د مجاهدينو يو ښخ کړی ماين شنډ کول غوښته.

ويل کيږي چې دغه امريکايان او برطانوی د جانوس شرکت کارمندان دي کوم چې د ماينونو په شنډولو کې تخصص لري، دغه شرکت د رافضي رژيم سره لاسليک کړی چې په رمادي کې هغه ماينونه شنډ کړي کوم چې د خلافت مجاهدينو کرلي او روافضو ته يې پوره لوی ځاني نقصانونه اړولي دي.

دجلة ولايت

د شرقاط او القياره ښار په خواوشا کې د اسلامي دولت او رافضي پوځ ترمنځ خونړی نښتې رامنځته شوې چې د الله په فضل د خلافت غازيانو پکې مرتدينو ته د سر او مال درانه تاوانونه واړول، چيرته چې په سلګونو رافضيان مړه او ۷۰ پوځي لاری چې پکې ۴ ابرامز ټانکونه هم شامل دي ويجاړ شول.

رافضي پوځ ته هغه وخت سخت مادي او بشري تاوان واښوت چې کله د اسلامي دولت مجاهدينو د القياره ښار ترڅنګ د مرتدينو په ځايونو د ذوالقعدې په ۱۲ بريد پيل کړ، چيرته چې په لسګونو مرتدين مردار ۵ پوځي موټرې، ۴ همر دوه کوجار پوځ بارونکي موټرې، يو BMP ، ۵ نور پوځ بارونکي زره بند او دوه قرار ګاوي ويجاړ شوې.

د رافضي پوځ او مليشو پر خلاف د اسلامي دولت د غازيانو عملياتو دوام وکړ، د خلافت ۵ مجاهدينو د شرقاط په جنوب او جنوب لويديځ کې د مرتدينو په ځايونو استشهادي بريدونه ترسره کړل، چې په ترڅ کې يې په لسګونو مرتدين مړه او ۲۷ مختلف ډوله موټرې ويجاړ کړی شوې، چې زره بندي او په ثقيله ماشينونو سنبال موټرې پکې وي.

لدې وروسته امريکي الوتکو او د القياره په هوايي ډګر کې نصب امريکايي درنو توپونو د سه شنبې په ورځ ۱۹ ذو القعده درنه بمباري پيل کړه، چې په ترڅ کې يې درافضي پوځ او مليشو پرمختګ وکړ او د القياره ښار ته د الوتکو او توپونو په سيورې کې ننوتل.

د دې ترڅنګ د خلافت مجاهدينو ۴ ابرامز ټانکونه زيانمن کړل او ۱۶ همر موټرې، يو بلډوزر، يوکوجار، يو زره بند او يو سلفادور موټر يې ويجاړ او دوه پوځ بارونکي زره بندي د ښار په اطرافو کې زيانمنې کړې او په لسګونو رافضي پوځ او مليشو ته يې مرګ ژوبله واړوله.
د رافضي پوځ او مليشو مادي او بشري تاوانونه د

په دجله ولایت کې د روافضو تاوانونه

د رمضان د نیمې نه د ذوالقعدې د نیمې پورې

60

ورځې

د هغوی پرخلاف

47

استشهادي عملیات ترسره شول

د **900**

نه زیات مړه او ژوبل

20

أبرامز ټانګونه

یوه څارګره الوتکه

د **195**

نه زیاتې مختلفې موټرې

شنبې په ورځ ۲۳ ذوالقعده هغه وخت زيات شول چې د خلافت ۴ مجاهدينو پرې د شرقاط په جنوب ختيځ کې استشهادي بريدونه ترسره کړل، ورپسې د يکشنبې په ورځ ۲۴ ذوالقعده د المالحه او عبيد السايل په کليو کې د الحضر دوه لارې سره ۳ استشهادي بريدونه ترسره شول، چې پدې استشهادي بريدونو کې په سلګونو رافضي پوځ او مليشو ته مرګ ژوبله واښوته او يو شمير موټرې يې ويجاړ شوې.

ختيځه آسيا

د شنبې په ورځ (۲۳/ ذو القعدة) په ختيځه آسيا کې د خلافت مجاهدينو په مراوي ښار کې يو زندان مات کړ او ۳۰ بنديان يې ترې خوشې کړل چې پکې يو شمير مجاهدين هم وو.

د أعماق خبري اژانس د دې خبرې پخلي کړی چې د اسلامي دولت ۳۰ مجاهدينو د مراوي په زندان يرغل وکړ او د الله په فضل يې ۳۰ بنديان راخوشې کړل چې پکې د خلافت يو شمير مجاهدين او د هغوی ميرمنې هم وې- ولله الحمد والمنة.

ترڅنګ يې د خلافت غازيانو يوه اندازه خفيفه وسله غنيمت کړه او د فليپيني صليبي پوليسو يو موټر يې سوځاوه.

أعماق خبري اژانس دا هم زياته کړه چې بريد کونکي او را ازاد کړی شوي بنديان ټول خوندي ځايونو ته روغ رمټ رسيدلي دي.

ويل کيږي چې د ذو القعدې مياشتې په لمړيو کې د خلافت مجاهدينو سره د باسيلان په ټاپو کې د ښتو په ترڅ کې د فليپين پوځ ته مرګ ژوبله اښوتې وه، چيرته چې د خلافت غازيانو د فليپيني صليبي پوځ يوه جنګي الوتکه د مجاهدينو په سنګرونو د بمبار پر مهال په نښه کړه.

صوماليه

د پنجشنې په ورځ (۱٤/ ذو القعدة)، د اسلامي دولت مجاهدينو د صومال په مقديشو ښار کې د افريقايي ټلوالې په ځايونو بريد ترسره کړ.

أعماق خبري اژانس وايي: دغه بريد د مقديشو ښار په څنډو د (أربعو) په سيمه کې د افريقي ټلوالې په يوه قرار ګاه ترسره شو، خو دا معلومه نشوه چې د بريد نتائج څه وو.

ويل کيږي چې تيره مياشت په بيدو او مقديشو ښارونو کې د اسلامي دولت مجاهدينو د صومالي استخباراتو په کارمندانو دوه بيلابيل بريدونه کړي چې يو شمير مرتدينو ته پکې مرګ ژوبله اښوتې وه.

الجنوب ولايت

انغماسي عملياتو په کربلاء کې ۱۰۰ رافضيان مردار کړل، د خلافت يو شمير انغماسي اتلانو په ۲۵ ذوالعقده د الجنوب ولايت په کربلاء سيمه کې در افضي پوځ په يو پنډ ځای بريد وکړ، يوې ځانګړې سرچينې النبأ ته خبر ورکړ چې د خلافت څلور غازيان چې په بارودي کمربندونو، خفيفه وسله او لاسي بمونو سمبال وو، د کربلاء په لويديځ کې د عين التمر په ښار بريد وکړ د روافضو سره نښته رامنځته شوه چې د سلو نه ډير پکې مردار او په لسګونو ټپيان شول، وروسته انغماسيانو د ښار په يوه محله ولکه وکړه او د رافضي لښکريانو سره ۵ ساعته نښتو دوام وکړ، چې په پايله کې ۳ انغماسيانو خپل بارودي کمربندونه د روافض په پنډ ځايونو انفجا کړل او ګڼه مرګ ژوبله يې رامينځته کړه، او څلورم انغماسي د نښتو پر مهال ووژل شو. نسأل الله أن يتقبلهم جميعا.

روسيه

د اسلامي دولت دوه مجاهدينو د پنجشنبې په ورځ(۱٤/ ذو القعدة)، د ماسکو په ختيځ کې په روسي پوليسو بريد ترسره کړ چې يو شمير ته يې مرګه ژوبله واړوله. أعماق خبري اژانس وايي: د خلافت غازيان هريو عثمان مردالوف او سليم إسرائيلوف د صليبي روسيا د

پلازمېنې ختیځ د بالاشیخا په سیمه کې په پولیس برید وکړ چې یو شمیر پولیس پکې مړه او ژوبل شول شول مخکې لدې چې دغه دواړه مجاهدین د روسي امنیتي ځواکونو په لاس ووژل شي-تقبلهما الله.

په ماسکو کې دغه ځانگړی برید لمړی برید نه وو چې صلیبي روسي پوځیان په نښه کوي، لدې مخکې د قفقاز په ولایت کې گڼ شمیر بریدونه ترسره کړی شوي او گڼ شمیر روسي پوځیانو ته پکې مرگ ژوبله اښوتې ده، چې پدې سره د طواغیتو لپاره لوی ننگونې سر راپورته کړی، د هغوي امنیتي چارو ته زیان رسیدلی او د هغوی هغه دعوا دروغژنه شوې چې وایي: مونږ په قفقاز کې ترهگرې ډلې له منځه وړي دي.

لدې پرته هغه روسي قواو ته لوی مالي او بشري تاوانونه اښوتي کوم چې د شام په خاوره د نصیري پوځ مرستې او د اسلامي دولت جنگ لپاره راغلي دي، چیرته چې په حمص ولایت کې یوه روسي چورلکه رانسکوره کړی شوه او پنځه روسي پوځیان مردار شول چې یو پکې لوړ رتبه پوځي مشاور هم وو. کیدیشي د صلیبي روسیا پرخلاف د خلافت د غازیانو تر ټولو وتلي عملیات هغه وي چې په سینا ولایت کې یې د امریکا یوه مسافر وړونکې الوتکه رانسکوره کړه چې پکې ۲۲۰ صلیبي روسان سپاره وو.

داسې ویل کیږي چې د روسیه خلاف د اسلامي دولت د عملیاتو ډیریدنه په روسي رژیم او د هغې په کوډاکیانو ډیر لوی پشار اچوي، کوم چې له مخکې د سختو اقتصادي مشکلاتو سره مخ دي، په ځانگړې توگه د نصیري رژیم سره د هوایي او زمکنۍ مرستې وروسته.

طرابلس ولایت

د اسلامي دولت او د امریکا په ملاتړ د ایتلافي حکومت د ملیشو ترمنځ تاوده جنگونه دوام لري، چې دغه نښتو د مرتدینو په لیکو کې درنې بشري مرگ ژوبلې رامنځته کړې دي. د سه شنبې په ورځ(۱۲/ ذو القعدة)، په سرت ښار کې سختې نښتې رامنځته شوې چې استشهادي بریدونو کې پکې خپل ځای درلود.

د طرابلس ولایت په یو خبري بیان کې راغلي چې د ښار په ۲ محله کې تاوده جنگونه روان دي، چیرته چې دوه استشهادي ورونه پدې وتوانیدل چې د امریکا په هوایي او ځمکني ملا تړ د مستو مرتدینو پنډ ځایونو ته ځان ورسوي او خپل بارودي موټرې انفجار کړي، چې په پایله کې د ایتلافي حکومت ۷۰ مرتدینو ته مرگ ژوبله واښوته، ورسره یو ټانک، یو پوځ بارونکی زره بند دوه نورې زره بندې او یو شمیر ٤X٤ موټرې ویجاړ شوې.

د ایتلافي حکومت زیانونه دلته تم نشول بلکې د پنجشنبې په ورځ(١٤/ ذو القعدة)، د دوه استشهادي بریدونو په ترځ کې چې د سرت ښار په لویدیځ کې قرار لري ۴۰ مرتدین مردار شول.

عدن أبین ولایت

د دوشنبې په ورځ(۲۵/ ذو القعدة)، د خلافت مجاهدینو د یمن په جنوب د عدن په ښار کې د طاغوت عبد ربه منصور هادي د پوځ د جلب او جذب مرکز په یو استشهادي باردوي موټر نښه کړ چې په پایله کې ۶۰ مرتدین ووژل شول.

د عدن ابین ولایت رسنیز دفتر په ډاگه کړه چې استشهادي ورور ابو سفیان العدني-تقبله الله- د عدن ښار په المنصوره سیمه کې د طاغوت هادي د جلب او جذب مرکز ته د سختو امنیتي تدابیرو باجود –د الله په مرسته- ورسید او خپل باردوي موټر یې په مرکز کې انفجار کړ.

د ولایت رسنیز دفتر زیاتوي چې د دغه برید حاصل د ۶۰ مرتدینو وژل او لسگونه ټپي کول و.

د یادونې وړه ده چې دا لمړی ځل ندی چې د اسلامي دولت مجاهدین د هادي طاغوت د پوځ د جلب او جذب مرکزونه په نښه کوي، لدې مخکې هم د شعبان په میاشت کې د عدن په منځ خور مکسور سیمه کې د جلب او جذب په مرکز استشهادي برید ترسره شوی وو چې ۱۰۰ تنو ته یې مرگه ژوبله اړولې وه.

الجنة

الله تعالى فرمايي

تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا

ترجمه: دغه جنت دی! مونږ يې په خپلو بندګانو کې هغه چا ته ورکوو چې تقوا دار وي.

دروازې

رسول الله ﷺ فرمايي: (په جنت کې اته دروازې دي، يوه دروازه پکې ريان نوميږي چې يواځې روژه دار به پرې داخليږي). صحيح بخاري او مسلم

ودانۍ

د نبي ﷺ څخه د جنت د ودانيو په اړه پوښتنه وشوه، نو هغه وفرمايل:(يوه خښته د سپينو زرو او بله خښته د سرو زرو، د خښتو نښلونکې ماده به يې خوشبو مسک وي، کاڼي به يې ملغرې او ياقوت وي، خاوره به يې رعفران وي، څوک چې ورته ننوت هميشه به خوندونه اخلي تنګي به پرې نه راځي، هميشه به ژوندی وي مري به نه، جامې به يې نه زړيږي او نه به يې ځواني ختميږي) مسند احمد، سنن ترمذي

ونې

رسول الله ﷺ فرمايي: (په جنت کې يوه داسې ونه ده چې سپور انسان يې په سيورې کې سل کاله مزل هم وکړي نو ترې به ونه ووځي) صحيح بخاري، مسلم

ويالې

رسول الله ﷺ فرمايي: (په جنت کې يو د ابو سمندر دی، بل د شهدو، بل د شيدو او بل د شرابو او بيا له دغو سمندرونوڅخه ويالې رابيلې شوې دي) سنن ترمذي

خيمې

رسول الله ﷺ فرمايي:(د جنت خيمه به يوه ډېره ملغره وي؛ لوړ والی به يې په اسمان کې ديرش ميله وي، په هر يوه کونج کې به يې يو اهل اوسيږي چې نور به يې نه ويني)صحيح بخاري او مسلم

د جنتيانو حال

رسول الله ﷺ فرمايي:(جنتيان به تش اودس ماتی نه کوي، نه ډک اودس ماتی، نه به لاړې توکي او نه به يې له پوزې اوبه څاڅي، ګمنځې به يې د سرو زرو وي او خولې به يې مسک وي، او په مجمر کې به يې الوه انجوج د خوشبو لرګی وي، ښځې به يې حور عين وي، ټول به ديو انسان په قد او قامت کې وي؛ د خپل پلار آدم عليه السلام په شکل شپيته ګزه لوړ) صحيح بخاري او مسلم

حورې

رسول ﷺ الله فرمايي:(د جنتيانو ميرمنې به خپلو ميړونو ته په داسې خايسته غږ سندرې وايي چې هيچا به هيڅکله نه وي اورېدلې، چې د هغو سندرو څخه دغه برخه هم ده: مونږ غوره او خايسته يو، د عزتمندو خلکو ښځې يو، دوی به راته ګوري او سترګې به يې يخيږي؛ د سندرو بله برخه يې داسې ده: مونږ هميشه پاتې کيدونکې يو مرو نه، مونږ په امن يو ويريږو نه، مونږ هميشه د ميړونو سره اوسيږو سفر نه کوو)طبراني په الصغير او الاوسط کې

بازار

رسول الله ﷺ فرمايي:(په جنت کې يو بازار دی چې جنتيان به ورته هره جمعه راځي، د شمال د لورې څخه به يو باد راوالوځي نو په مخونو او جامو کې به يې خپور شي، بيا به جنتيان نور هم ښکلي او خايسته شي، کورونو ته به ستانه شي پداسې حال کې چې خايست او ښکلا به يې زياته شوي وي، نو خپلې ميرمنې به ورته وايي: په الله قسم چې تاسو زمونږ څخه د جدا کيدو وروسته نور هم ښکلي او خايسته شوي ياستئ، جنتيان به ورته وايي: او تاسو هم په الله قسم چې زمونږ د تللو څخه وروسته نورې زياتې خايسته او ښکلې شوې استئ)صحيح مسلم

مكتبة
الهمّة

اسلامي دولت

د عقيدې دغه مهم کتابونه
تازه خپاره شوي دي

د رسول الله ﷺ څخه پوښتنه وشوه چې کوم یو ښار به لمړی فتح کیږي؛ قسطنطینیه او که رومیه؟
نو ﷺ وفرمایل: (د هرقل ښار به لمړی فتح کیږي)، یعنې قسطنطینیه. [مسندأحمد او سنن الدارمي]